HALKIN SESİ

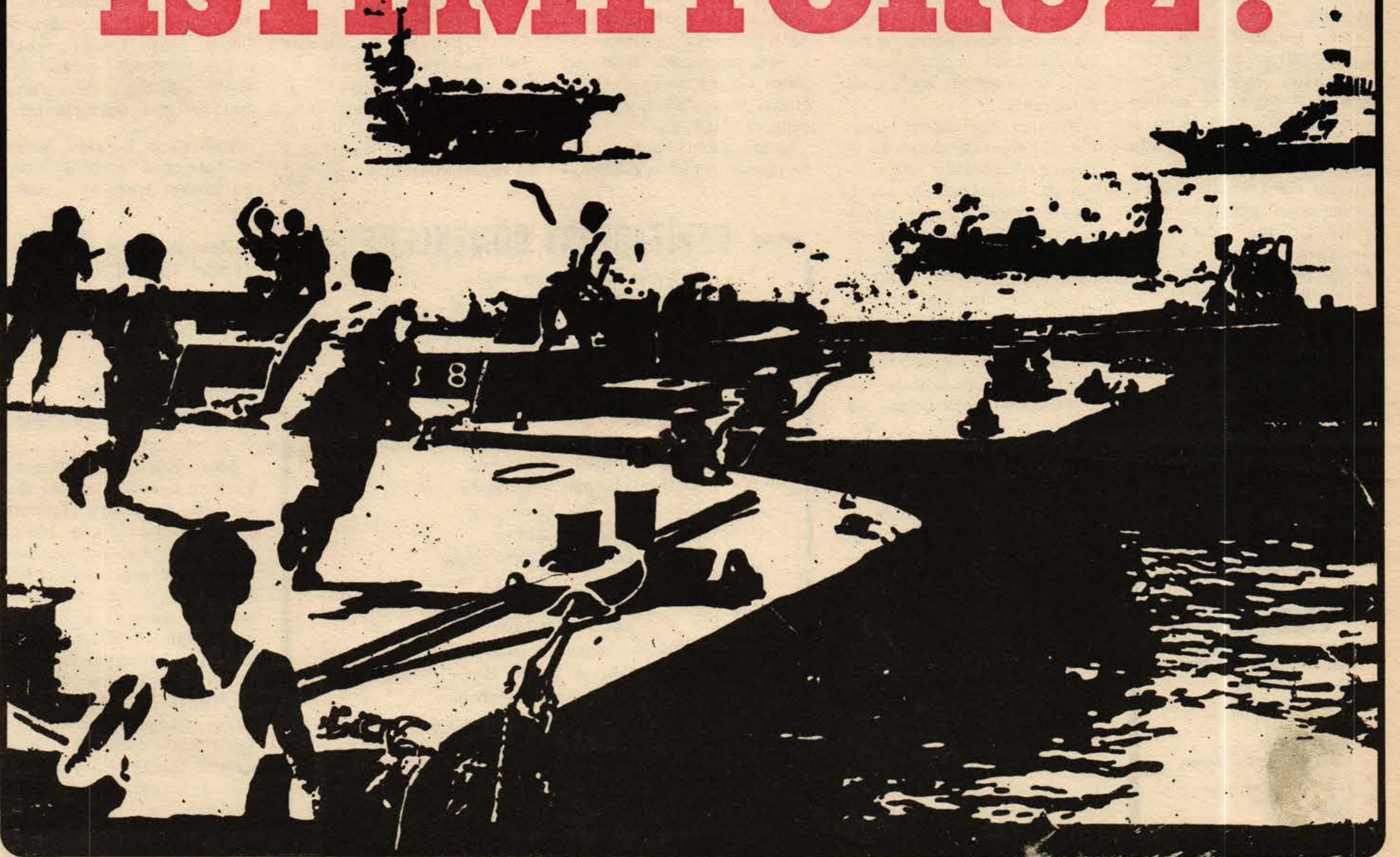
12 Ağustos 1975

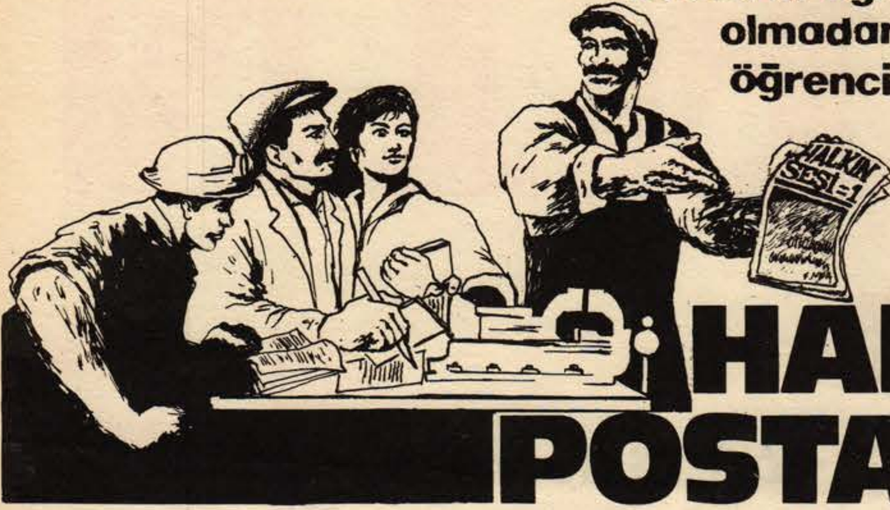
250 Kuruş

18

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

ÜLKEMİZDE TEK BİR YABANCI ASKER İSTEMİYORUZ!

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

HALK POSTASI

DEMOKRASİ BU MU?

Almanya'nın Nazi Birlikleri İtalya'nın Karagömlekhleri gibi, ülkemizde de faşist komandolar yetiştiriliyor.

Bu ırkçılara sormak gerekir: Arı bir ırkı hangi toplumda bulabiliriz? Çünkü her toplum, az çok kaynaşmış, bütünleşmiş bir durumda.

Devlet dairelerine, komando örgütlerine üye olanlar alınıyor. Bu düzen, ya bir aristokrat rejim, ya da faşizm.

Köylü yine ağaya hizmete zorlansın. İşçi ezilsin. Memur «işine son» korkusuyla işini sürdürsün. Ortaya çıkan bu manzara bir «demokrasi» örneği olmasa gerek.

İçel'den Bir Devrimci

FAŞIZME KARŞI MÜCADELE LÂFTA KALMAMALIDIR

1971'lerde halkın keskinleşen devrimci mücadelesi karşısında telâşa düşen hakim sınıflar, faşist 12 Mart dönemimini başlatmışlar; özellikle işçi sınıfına ve gençliğe karşı azgın saldırılara girişmişlerdi.

Onlar bugün de aynı yolu izlemektedirler. Faşizme karşı yükselen devrimci sesleri ve güçleri dağıtmak, susturmak için bir takım kanlı plânlar tezgahlamakta, çeşitli işkencelerle, cinayetlerle yığınların mücadelesini durduracaklarını, yokedeceklerini sanmaktadırlar. Onlar, bir yandan ırkcılık ve şövenizm propagandaları yapıp, emperyalizmin ve faşizmin yoz kültürünü yayarken, öte yandan da devrimci basın üzerine şiddetli baskılar yönelterek birçok dergiyi, gazeteyi, kitabı yasaklama yoluna gitmektedirler. Faşist mihraklar bu tür saldırılarla, kitleler arasında ideolojik, politik ve örgütsel bir temel yaratma sevdasındadırlar. Bunun için de büyük burjuvazinin maddî imkânlarını ve devlet gücünü kullanmaktadırlar. Bugün, bir avuç faşist kuruluşun hangi kaynaklardan beslendiğini ve devrimcilere yönelttikleri saldırılarda polisle nasıl işbirliği yaptığını bilmeyen kalmamıştır artık.

Fakat bütün bu çabalar boşunadır. Çünkü, Dimitrof'un da belirttiği gibi, **«tarihî gelişimin gidişini tersine döndürecek yeryüzünde hiç bir güç yoktur ve olamaz da. Yarınlar, çökmekte olan ve can çekişen kapitalizmin ve onun pis kenefi faşizmin değ[illegible] tün emekçi halkın, bütün ilerici insanlığın»** olacaktır. Yeter ki devrimci güçler faşizme karşı en etkili yöntem ve yollarla mücadele edebilsinler. Yeter ki bütün devrimci ve demokrat unsurlar faşizme karşı bir araya gelerek, saflarını sıklaştırıp, güçlü birlikler oluşturabilsinler. Faşizm, revizyonistlerin **«uslu durma»** teorileriyle değil, halkların örgütlü ve kararlı mücadeleleri sonucunda yıkılacaktır.

Kitleler içerisinde çalışarak, faşizmin ne olduğunu ve onun halk düşmanı özünü yığınlara kavratmak ve onları faşizme karşı seferber etmek görevimizdir. Faşizme karşı gerçek mücadele, ancak, geniş halk kitlelerini harekete geçirmekle mümkün olabilir. Faşizme karşı düzenlenen her kitle eylemi, meselâ bir grev, bir miting, bir boykot ve bu türden her çeşit direniş, kâğıt üzerine döktürülen en parlak tasarılardan, saatlerce yapılan masa başı gevezeliklerinden bin katlı daha etkili bir yoldur.

Hedefimiz, **işçi-köylü ittifakına dayanan** ve bütün ezilen kesimlerin katıldığı en geniş cepheyi faşizme karşı seferber edebilmek olmalıdır.

Bir Devrimci

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ
● Sahibi: İLKER SÜMERKAN
● Sorumlu Yazı İşleri Md: ERHAN ÜNSAL
● Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul
● Yazışma ve Abone Ad: P.K. 1112, Sirkeci, İst.
● Dizgi, tertip, baskı NİL Matbaası
● ABONE ŞARTLARI
Yurtiçi: yıllık 125, altı aylık 65 TL
Avrupa (uçak): yıllık 200, altı aylık 100 TL
● İLAN ŞARTLARI
Santimi 30 TL • Yayın ilanı çerçevesi 100 TL
● İSTANBUL DAĞITIMI Fuat Büte
● İSTANBUL DIŞI TÜRKİYE DAĞITIMI Hürriyet Gazete Dağıtım

BUNCA İŞÇİNİN HALİ NE OLACAK?

Biz deri işinde çalışan işçileriz. Yazın çalışıp, kışın ya boş oturmak ya da çok düşük ücretle çalışmak zorunda olan milyonlarca emekçiden bir parçayız.

İstanbul'daki deri işinin tümü birkaç kalın enseli, sömürücü asalağın elindedir. Bunlar istediği zaman işçiyi çıkarır, istediği zaman alır, ister doyurur, ister aç bırakır.

Ben ve iki kardeşim dokuz nüfuslu ailemizi geçindirmek zorunda bırakılmışız. Üçümüz de daha sonra aynı adamın olduğunu anladığım ayrı ayrı işyerlerinde çalışıyoruz. Benim patronum bir ay önce iflâs ettiğini söyleyerek 60 işçinin birer aylığını da alarak ortadan yok oldu. Aslında iflas falan yoktu. Bunlar iki üç kişi anlaşıp emekçilerin sırtından sömürdükleri 100 milyona yakın parayı yurtdışına kaçırıp ortadan yok oldular.

Durum böyle olunca biz kendimize iş aramaya gittik. Ama gördük ki, dört işyerinden üçü bu adamınmış. Tabii iflâs ettim deyince bunlar da kapanmış. Buradaki arkadaşların da aylıkları verilmemiş. Bütün arkadaşlar birleşip makinalara el koyalım dedik. Ama onlara da bizden önce hükümet el koymuş. Aslında hükümetin haciz koyması bizi şaşırtmadı. Hükümet bizim bir ay boşuna çalıştığımızı ve aç kaldığımızı düşünecek değil ya.

Şimdi bizim durumumuz ne olacak. Bunca kişi bir aydan beri ne yapıyor diye soran çıkacak mı, yoksa iflâs ettim diye ortadan yok olan patronlarımıza yeni yeni krediler mi verilecek?

Açlığa Mahkûm Edilen Deri İşçileri Adına
E. Ersoy - BEYAZIT

HALKIN SESİ'NDEN KORKUYORLAR:

Bizler, Adana Cumhuriyet Ortaokulunda okuyan bir grup devrimci öğrenciyiz. HALKIN SESİ'ni okuduğumuz için bizlere türlü faşist baskılar uygulanıyor. Son olarak arkadaşlarımızdan birisi okul müdürü tarafından HALKIN SESİ'ni okuduğu için tehdit edildi.

Bunlar HALKIN SESİ'nden korkmaktadırlar. Bu korku onların yüreğini sarmıştır. Her türlü baskıya rağmen HALKIN SESİ'ni susturamayınca, biz devrimcilere baskı yapmaya ve dergimizin geniş kitlelere ulaşmasını önlemeye çalışmaktadırlar. Onlar korkudan titreye dursunlar, bizler çıkan dergimizi, her şart altında okuyacağız ve en geniş kitlelere ulaştırmaya çalışacağız. Çok iyi biliyoruz ki halkın gücü zulmün topunu, tüfeğini yerle bir eder. Halkın sesini hiç kimse susturamayacak. Bizim, HALKIN SESİ Dergisi'ni okumamızı kimse engelleyemez.

Karşıyaka Cumhuriyet Ortaokulu
Devrimci Öğrencileri
Adana

EMİRHİSAR ÇİFTÇİLERİ: YETER ARTIK ÇEKTİĞİMİZ!

Denizli vilâyeti Çivril ilçesi. Emirhisar kasabası ve bunun yanında Karamanlı, Yalınlı, Seraserli, İçiköy, Ömerli, Yeşilkaya köyleri için yapılan ve bu köylünün kamulaştırarak arazisinin içinden geçirilen kanalların su tevzisi yukarıdaki köylere yapılması gerekirken, Çivril D.S.İ. Mühendisliği bazı şahsi çıkarları uğruna sulama sahası dışındaki Çivril ilçesinde oturan Fuat Çiftçi'nin 1000 dönümlük çeltiğine devamlı su vermektedir. Bu durumda, köylünün mahsulü yok olmakla karşı karşıyadır ve üç-dört köy susuz kalmaktadır.

Demokrasi adı altında çeşitli dümenler, jandarma dipçiği, polis copu altında ezilen köylü ve işçilerimiz için sonuç ne olacak? «Özgür», «müreffeh», «kalkınan Türkiye», «vatan, millet, Sakarya» sloganları adı altında inim inim inleyen Türkiye. Yetsin artık bütün bu palavralar!

Emirhisar kasabası yıllardır bu zırvalardan ağzı yanmış küçük bir kasabadır. Yıllardır kasabanın küçük çiftçi kesimi bir avuç sömürücü koyun sahipleri yüzünden mahsulünü tarlasından alamamakta idi. Koruma bekçisi olarak göreve getirilen Kadir Koçhan hiç bir parti gözetmeksizin sömürücülere karşı amansız bir mücadele sonunda fakir halkın sevgisini ve sempatisini kazandı. Bunu hazmedemeyen AP ve CHP sömürücülerinin tuzağı ile halkın elinden alınıp hapse attırıldı.

Kasabamızın haşhaş meselesine gelince; ilçemiz Amerikancı ofis müdürü Emirhisar çiftçilerinin mahsullerini imha ettirerek 1,5 milyon lira zarara uğratmış bu da yetmiyormuş gibi bir de onları mahkemeye vermiştir. MC Hükümeti halkın yanında olan memurları hallaç pamuğu gibi görevden alırken, böyle faşist ruhlu, halka zulmeden, halka işkence çektiren memurlara özel bir haz duymaktadır.

Kahrolsun Sovyet Rusya ve Amerikan emperyalizmine hizmet eden adi uşaklar!

Yaşasın bağımsızlığını kazanmış Türkiye!

Emirhisar çiftçileri
Çivril

REVİZYONİST DÖNEKLERE

Dağlar taşlar eder isyanı
Anadolum lavlar püskürür
Kimse duymaz olur yalanı
Kazma kürek hepsin sustürur
Nato Varşova diyenlere
Hep dolar ruble yiyenlere
Hain gömleği giyenlere
Hepsine kan hicran kusturur
Faşist zinciri kolumuzda
Sosyal harami yolumuzda
İki el birden kanımızda
Sabır yaramızı azdırır
Et ile derimizi soyan
Kanımızı bardağa koyan
Brejnef ile Ford'a sunan
Kendi fermanını yazdırır
Devrim yolunu perdeleyen
Emperyalizme peder diyen
Seni gidi hey sosyal şoven
Şeytan kendi kuyusun kazdırır
Yaratanlar ezip geçer seni
Senin o faşist efendini
Dağıtırlar bütün fendini
Sizi kan gölünde yüzdürür

İ. Aslan - İşçi

HALKIMIZ FAŞİSTLERDEN HESAP SORACAKTIR!

MC Hükümeti kuruldu kurulalı baskılar bir kat daha arttı. 12 Mart'ı unutmayan halkımız bir gün bütün kinini kusacak, Amerika'nın yanaşma köpeği olanlardan hesap soracaktır. Faşistler, sizin de sonunuz tıpkı Vietnam'dan çocuklarını bile bırakıp kaçmaya mecbur kalan köpekler gibi olacaktır. Halkın yumruğu Vietnam'ın Amerika'ya vurduğu yumruktan daha sert olacaktır. Halkın sesi yanaşma çoban köpeklerinin sesini bastıracaktır.

Bir işçi kızı
İzmit

Bağımsız dış politika yürütmek, Kıbrıs'ın işgaline son vermeye bağlıdır!

■ İşgalde direnen Türkiye, bu zorbalık politikasını destekleyecek dostu, ancak süper devletler arasında bulabilir.

■ CHP'nin yaptığı, MC hükümetini yıpratacağım diye, onunla fetihçilik yarışına girmekten başka bir şey değildir.

Son Helsinki Zirvesi, Türkiye'nin nasıl bir yalnızlığa düştüğünü bir kere daha apaçık gösterdi. İçine düşülen yalnızlığın kaynağını doğru tespit etmek gerekir. CHP yöneticilerinin iddia ettiği gibi, mesele MC hükümetinin yeterince aktif olmayışı değildir.

Türkiye tek başına kalmıştır ve süper devletlerden başka dayanacak kuvvet bulamıyor. Çünkü işgalci politikada direnmektedir. Artık dünya değişiyor. Dünya ülkelerinin büyük çoğunluğu, meselelerin kuvvet kullanılarak çözülmesine karşı çıkıyor. Başka ülkelere asker çıkaranlara ve bunda direnenlere kimse iyi gözle bakmıyor.

İÇİNE DÜŞÜLEN YALNIZLIKTAN CHP DE SORUMLUDUR

İşgalci politikaya son vermeye cesaret edebiliyor musun? İşte Türkiye'nin dış politikasındaki köklü değişikliğin anahtarı budur. Tıpkı MC hükümeti gibi, CHP'nin de yanaşmadığı davranış gene budur. Bundan gerisi boş sözdür Çünkü bu adımı atmadan, ne Üçüncü Dünya ülkeleriyle sağlam bağlar kurulabilir, ne de yalnızlıktan kurtulmak mümkün olur. Seksenden fazla Üçüncü Dünya ülkesi bu davranışa bakmaktadır. Yalnızlıktan kurtulmak için istediğiniz kadar Üçüncü Dünyaya koşun, o sizden Kıbrıs'tan askerleri çekip çekmediğinizi soracak ve tavrını ona göre tesbit edecektir.

Ecevit, sık sık MC hükümetinin dış politikasının esaslarının açık olmadığını söylemektedir. Peki CHP'nin dış politikası açık mıdır? CHP, Kıbrıs meselesinde MC hükümetinden farklı olarak hangi somut öneriyi getirmektedir?

CHP'nin politikası da en az MC hükümeti kadar bocalama içindedir.

Temelde hiç bir farklı öneri getirilmiyor. Hatta CHP, MC hükümetiyle fetihçilik yarışına girmiştir. MC hükümetini işgalci siyasette başarıyla direnmediği için eleştirmektedir. CHP yöneticileri, Kıbrıs'tan bir adım bile geri atılamaz diyorlar.

Bugün iktidar koltuğunda CHP olsaydı, Türkiye yalnızlığa düşmekten gene kurtulmuş olmayacaktı. CHP, maceracı ve batakçı Kıbrıs politikasının sorumluluğuna başından beri ortaktır. Türkiye'yi yalnızlığa düşüren kuvvet politikasının baş uygulayıcısı CHP olmuştur. MC hükümeti şimdi CHP'nin izinden gitmektedir.

TÜRKÇESİ: ZORBALIK POLİTİKASI

CHP, başından beri silahlı kuvvet kullanarak meseleyi çözme yolunu tuttuğunu bütün dünyaya ilan etmiştir. Birinci askerî işgal hareketinden sonra, CHP'nin Dışişleri Bakanı Cenevre'den telefon ederek, «Ayşe tatile çıksın» diyordu. Yani işgal edilen alanın genişletilmesi için kararlaştırılan parolayı bildiriyordu. Bunun üzerine başlayan ikinci hareket sonucunda Kıbrıs'taki işgal önceden planlanan «Atilla hattına» kadar genişletiliyordu. Bütün bunları marifetmiş gibi bütün dünyaya ilan eden CHP'li Dışişleri Bakanı idi.

Ortada apaçık bir gerçek vardır. Türkiye, Yunan cuntasının Kıbrıs'ta giriştiği darbeyi fırsat bilmiş ve tıpkı Yunan faşistleri gibi ikinci bir müdahaleci devlet olarak Kıbrıs'a çıkmıştır. Planlar zaten eskiden beri hazırdır. Ne var ki, Birleşmiş Milletlerin ateşkes çağrısına uymak zorunda kalındığı için, ilk hamlede «Atilla hattı» tutulamamıştır. Türkiye Dışişleri Bakanının Cenevre'ye gidişi, barışçı bir çözüm yolu bulmak için değildir. «Ayşe» parolası önceden kararlaştırılmıştır. Görüşme masasında uzlaşmaz bir tavır alınmış ve ikinci hamle yapılmıştır.

CHP'nin izlediği bu siyasetin diplomatik lisandaki kibar adı, «kuvvet politikası»dır. Türkçesi ise zorbalıktır. Başka ülkelere karşı zora başvurmak, başlangıçta başarıya ulaşmanın yolu gibi gözükebilir. Fakat bütün dünyadaki gelişmeler, bu yolu tutanların, ülkelerini ve halklarını sonu karanlık maceralara sürüklediklerini göstermiştir.

FATİH SULTAN ECEVİT DEGİL ŞAİR ECEVİT HAKLI

Bugün CHP, bütün bunlardan ders çıkaracağına, daha da hırçınlaşıyor ve seçim hesapları yaparak MC ile işgalcilik ve Yunan düşmanlığı yarışına giriyor. Emperyalist çevrelerin mutemet adamı, AP'li dış politika uzmanı Kâmuran İnan, «Türk Yunan dostluğunun tarih boyunca imkansız olacağını» ilan ediyor ve CHP'li Turan Güneş bu fikri onaylayan laflar ediyor.

Faşist MC hükümeti ve 12 Mart generalleri, bütün dış politikayı Yunan düşmanlığı üzerine kuruyor ve bütün dünyada Yunanistan'a karşı yaslanacak kuvvetler arıyor. MC Yunan düşmanlığı uğruna iki süper devletin kucağına oturma siyaseti izliyor.

CHP de aynı siyaseti «çok yönlü» ve «aktif» bir şekilde uygulamak gerektiğini savunuyor. Ecevit, eskiden Yunan halkıyla kardeşliği savunan bir şiir yazdığı için utanç mı duyuyor? Oysa «Kıbrıs fatihi» Ecevit değil, şair Ecevit halkımızın menfaatlerini savunmaktadır. Bugün halkımızın en çok ihtiyacı olan şeylerden biri, Yunan halkıyla dostluk ve kardeşliktir. Bunu cesaretle savunamıyan kişi, bugün Türkiye'nin bağımsızlığından yana bir dış politika izleyemez.

Yunanistan ve Türkiye hükümetleri, iki ülke arasında düşmanlık körükledikçe, iki süper devletten birinin kucağında oturmaya ve zorda kaldıkça kucak değiştirmeye devam ederler. CHP dış politikada ikide bir «köklü değişiklik»ten ve «çok yönlü» bir çizgi izlemekten söz ediyor. Aslında hiç bir köklü değişiklik önermiyorlar. Çünkü işgalde direnen Türkiye, bu zorbalık politikasını destekleyecek dostu, ancak süper devletler arasında bulabilir. Dolayısıyla bağımsızlık yönünde ilerliyemez ve Üçüncü Dünya ile sağlam bağlar kuramaz.

İşgalci bir politikayı Avrupa ülkeleri bile desteklemez. Çünkü Avrupa, bugün Üçüncü Dünya ile iyi geçinmeye muhtaçtır. ABD ve Sovyetler Birliği dahi, zorba yüzlerini gizlemek için, işgalci politikaya açıkça arka çıkamamakta ve sinsi bir tutum izlemektedirler.

İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI KARARLI MÜCADELE VE YUNANİSTAN'LA DOSTLUK

CHP'nin «çok yönlü» politikası, zamana ve zemine göre iki süper devletten birine yanaşmak, fakat her an diğerinin kollarına atılmada esnek davranabilmek politikasıdır. Diğer taraftan Üçüncü Dünya ülkelerine de göz kırpılacaktır. Bu politikayı zaten bugün MC hükümeti uygulamaya başlamıştır. O zaman CHP'nin kerameti nerede kalmaktadır? «Köklü değişiklik» sözü, bağımsızlık isteyen halk yığınlarını aldatan bir palavra olmaktadır.

Dış politikada köklü değişiklik, ancak belli ilkelere dayanarak yapılır. Köklü değişiklik, dış politikamızın anti-emperyalist bir temele oturtulmasıdır. Köklü değişiklik, iki süper devletten birinin aleti olmaya son vermektir.

Türkiye, her iki süper devlete karşı kararlı bir bağımsızlık politikası izlemelidir. Çünkü Türkiye'nin bağımsızlığını ortadan kaldıran ve tehdit eden, Yunanistan değil, iki süper devlettir. Türkiye, Yunanistan, Balkan ve Orta Doğu ülkeleriyle iki süper devlete karşı birleşmeli ve sağlam bir dostluk kurmalıdır. Bunun için, işgalci siyasete cesaretle son verilmelidir. Ecevit, Yunanlı Kardeşim şiirine «uygun hareket ederse, o zaman «köklü değişiklik» istediğini göstermiş olur ve tarih de onu alkışlar.

Bağımsız bir dış politika getiren «köklü değişiklik», bu esaslara dayanır. CHP'ninki ise, MC hükümetini yıpratacağım diye, onunla fetihçilik yarışına girmekten başka bir şey değildir. MC hükümetiyle, aynı ipte politika canbazlığı yapılarak mücadele edilemez. CHP, seçim yatırımı uğruna maceracı ve batakçı Kıbrıs politikasında direnmektedir. Bakalım nereye kadar?

Ülkemizde tek bir

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ TÜRKİYE

İstanbul'da düzenlenen Bağımsızlık Gecesinde iki süper devlet lanetlendi

3 Ağustos 1975 Pazar günü akşamı İstanbul Spor ve Sergi Sarayı'nda Devrimci Gençlik Birliğinin düzenlediği toplantıda iki süper devlet lânetlendi. Halk devamlı olarak «Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye» sloganını haykırdı.

1500 kişinin katıldığı toplantıda bir grup revizyonist, bozgunculuk yapmaya çalıştı. Onlar, toplantının başından itibaren anti-emperyalist söz ve sloganları yuhalamaya yeltendiler.

Açış konuşmasını yapan DGB üyesi Bekir Özdemir şöyle dedi:

«Bizim bağımsızlık anlayışımız, Türkiye'de Amerikan boyunduruğuna karşı çıkarken, diğer büyük devletlerin emperyalist emellerine karşı da uyanık olmaktır. Bugün Türkiye için böyle bir durum söz konusudur. Amerikan boyunduruğuna karşı çıkan halkımız, Rus sosyal-emperyalizmine karşı da uyanık olmalıdır.»

Bekir Özdemir'in sözlerinin tam burasında salonu dolduran halk, büyük bir coşkunlukla onu alkışladı. Bir köşede toplanmış olan revizyonistler ise, «yuh» çektiler. Bunun üzerine bütün salon bu sosyal-emperyalizm taraftarlarını yuhaladı. Açılış konuşmasının sonunda anti-emperyalist mücadelede canlarını vermiş bütün yurtsever ve devrimciler için üç dakikalık saygı duruşu yapıldı.

İlk konuşmayı Ankara DGB adına Emrah Soyuer yaptı. Emrah Soyuer konuşmasına başladıktan bir süre sonra revizyonistler yeniden «yuh» çekmeye başladılar. Onlar, iki süper devlete karşı mücadele edileceğinin belirtilmesinden son derece rahatsız oluyorlardı. Ve nitekim bir süre sonra «Ne Amerika, ne Rusya» diye bağıran devrimcilerin üzerine saldırdılar. Devrimciler bu saldırıyı cevapsız bırakmadılar ve revizyonistlere hakettikleri cevabı verdiler. Polis revizyonistlerin daha fazla hırpalanmasını önlemek için araya girdi. Köşeye sıkışan revizyonistler bütün salon tarafından şiddetle yuhalandılar ve bütün salon hep bir ağızdan «Kahrolsun revizyonistler» sloganını haykırdı.

İyice tecrit olduklarını ve kötü bir duruma düştüklerini gören revizyonistler, halkın protestoları arasında ve polisin himayesinde salonu terketmek zorunda kaldılar.

Erkan Ildız iki süper devleti mahkum etti

Toprak-İş yöneticisi M. Ali Öztürk Bağımsızlık Gecesinde konuşurken

Revizyonistler gittikten sonra Emrah Soyuer konuşmasını şöyle tamamladı:

«Devrimci gençliğin yeri halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin safıdır. Bizler bağımsızlık denince şu anda dünyada varolan emperyalist kampların dışında, Üçüncü Dünya ülkelerinin safında bağımsız, bloksuz bir Türkiye anlıyoruz. Türkiye iki süper devlete karşı Üçüncü Dünya ülkeleriyle birlik olmalıdır... Önümüzdeki günler anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleyi yükseltmemiz ve geniş kitleleri bu yönde seferber etmemiz gereken günlerdir. Bütün devrimcileri bağımsızlık ve demokrasi bayrağı altında mücadeleye çağırıyoruz.»

Toprak-İş Sendikası adına konuşan Mehmet Ali Öztürk şunları belirtti:

«Bugün iki süper devlet, ABD ve Sovyet sosyal-emperyalistleri halklara karşı saldırılar düzenlemekte ve her yerde kargaşalık çıkarmaktadırlar. Bütün ülkeler ve dünya halkları iki süper devletin saldırı ve tahakküm emellerine karşı var güçleriyle mücadele etmelidirler. NATO ve Varşova Paktı gibi saldırı amaçlı örgütler, dünya halklarına karşı kurulmuş silâh ve kan yuvalarıdır. NATO

İzmir'de devrimciler, Amerikan «PX» binasını işgal etti

Üstte: Halkımız ve gençlik haykırıyor: "Amerikan boyunduruğuna son!"

Yanda: İzmir'de tutuklanan devrimcilerden

İzmir'de 6 Ağustos günü, devrimci gençler, Basmahane meydanında bulunan Amerikan «PX» pazarını basarak binayı bir süre işgal etmişler ve Amerikan boyunduruğunun son bulmasını, bütün Amerikan askerlerinin ülkeden çekip gitmelerini istemişlerdir.

Amerikan işbirlikçisi MC iktidarı Amerikan üslerine el koyma kararının ne kadar sahte olduğunu, devrimci gençlerin üzerine polisi saldırtarak bir kere daha göstermiştir. Toplum polisi, devrimci gençlerin işgal ettikleri «PX» binasını basmış ve devrimcileri zorla dışarı çıkarmak istemiştir. Polis, içeri girmek için gözyaşartıcı bomba kullanmış ve gençlere taş ve demir çubukla saldırmıştır. Amerikalılar işgal ettiği zaman önünde nöbet bekleyen, Türkiye halkı binayı ele geçirdiği zaman ise vahşice saldıran MC iktidarı ve onun polisi, Amerikan uşağı yüzünü açıkça ortaya koymuştur.

Devrimci gençler polisin saldırısına karşı kararlılıkla direnmişlerdir.

«PX» binasını işgal eden devrimci gençler, şu sloganları haykırmışlardır: «Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye», «Ne NATO Ne Varşova», «Amerikan Askeri Dışarı», «Üçüncü Dünya Ülkeleriyle Birlik».

Ankara'da Amerika'ya karşı gösteri yapıldı

1 Ağustos Cuma günü devrimci gençler Ankara'da Kızılay meydanında Amerikan bayrağını yakmışlar ve Amerikan Haberler Merkezini taşlamışlardır. Devrimci gençler Amerikan Haberler Merkezinin önünde şu sloganları bağırmışlardır:

«Kahrolsun Amerika», «Ne Amerika Ne Rusya» «Bağımsız Türkiye», «Bloksuz Türkiye», «NATO'ya Hayır».

yabancı asker istemiyoruz!

ve Varşova Paktına karşı çıkılmadan bağımsızlık mücadelesi verilemez. Biz, Toprak-İş Sendikası olarak, her iki süper devletin saldırı ve tahakkümüne kararlı bir şekilde karşı koyacak ve gerek Amerika'ya, gerekse Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele bayrağını elden bırakmayacağız.»

Bu arada Söke'de tutuklu bulunan Toprak-İş yöneticisi 3 sendikacı Şamil İlter, Mustafa Tüfekçi ve Mehmet Ünal Öncül'den bir telgraf gelmiş ve coşkunlukla alkışlanmıştır. Telgrafta şöyle denmektedir:

«Zulme boyun eğmeyen halkımızın mücadelesini ne Amerikan uşağı faşistler, ne de Rus uşağı revizyonistler durduramayacaklardır.»

Daha sonra, Kartal Halk Birliğinden konuşan işçi Hasan Aydın, şöyle demiştir:

«Bugün ezilen halk, emperyalistlerin kendiliğinden çekip gitmeyeceğini çok iyi biliyor. Emperyalist sömürüden en çok zarar görenler işçi ve köylülerdir. İşçi ve köylülerimiz yurdumuzun toprakları için canlarını dişlerine takarak her dönemde fedakârca savaşmışlardır. Ezilen halkımız bir taraftan Amerikan emperyalizmine karşı mücadele verirken, diğer taraftan yurdumuza girmeye çalışan Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı da mücadele vermek zorundadır.»

İnşaat işçisi Dursun Taşar söz alarak, işçiler üzerindeki zulmü anlattı ve şöyle devam etti:

«Biz inşaat işçileri, yurdumuz üzerindeki her türlü emperyalist baskı ve tahakküme karşıyız. Yurdumuzda hiç bir yabancı üs, hiç bir yabancı asker istemiyoruz. Biz, bağımsız Türkiye'nin başı dik insanları olmak istiyoruz...

«Revizyonistlere soruyoruz: Sovyetler Birliği'nin sosyalist bir ülke olduğunu mu iddia ediyorsunuz? Öyleyse Sovyetler Birliği neden Doğu Avrupa ülkelerinde üsler ve askerler bulunduruyor? Akdeniz'de Sovyet filolarının ne işi var? Çekoslovakya'yı işgal edenler kimlerdir? Hindistan'daki faşist diktatörlüğün tertipcileri kimlerdir? Hayır! Halkımızı kandıramazsınız. Sovyetler, Lenin'in Sovyetleri değildir artık.»

Daha sonra Çamgaz işçileri adına söz alan Sedat Karyola, Çamgaz işçilerinin mücadelesini anlattı ve işçilerin iki süper devlete karşı bağımsızlık mücadelesinde en ön safta yer aldıklarını belirtti.

Haliç Halk Birliğinden Erkan Ildız şunları söyledi:

«Bugün bu salonda sosyal-faşistlerin hain, iğrenç yüzlerini gördünüz. Onlar, «Bağımsız Türkiye», «Ne Amerika, ne Rusya» diye bağıran gerçek yurtseverlerin üzerine saldırmakla bağımsızlıktan ne anladıklarını ve amaçlarının ne olduğunu ortaya koymuş oldular. Onların bağımsızlıktan anladıkları bir süper devletin kucağından kalkıp bir diğerine oturmaktır. Bizler böyle bir bağımsızlık anlayışını reddetmeliyiz.

«Sosyalist ülkeler tahakküm peşinde koşmazlar. Onlar ulusların kaderlerine tayin hakkına saygılıdırlar. Yabancı ülkelerin iç işlerine karışmazlar. Sovyetler Birliği'nde bugün proletarya diktatörlüğü yıkılmış, yerine sosyal-faşist bir burjuva diktatörlüğü kurulmuştur. İşte bu yüzdendir ki, «Ne Amerika, ne Rusya» demek zorundayız.»

Gün Zileli yaptığı konuşmada halkımızın tarihinden dersler çıkartmak gerektiğini belirtti ve *«1964 yılında Amerikan emperyalizmine karşı mücadele 50 kişiyle başladı. Ama bu 50 kişi bütün Türkiye halkının isteklerini dile getiriyordu. Mücadele kısa zamanda çığ gibi büyüdü ve bütün ülke çapında yayıldı. Bugün de Amerikan emperyalizmine ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele bayrağını cesaretle yükseltmeliyiz»* dedi ve sözlerini şöyle bitirdi: *«Yaşasın Lenin'in ve Stalin'in Sovyetler Birliği, kahrolsun Sovyet sosyal-emperyalistleri!.»*

Genç Emekçiler Birliğinden Kaya Çetecioğlu, emekçilerin üzerindeki ağır sömürüden sözetti ve *«iki süper devlete karşı en geniş emekçi kitlelerini birleştirmeliyiz»* dedi.

Mecidiyeköy Halk Birliğinden Cuma Türkmen şöyle demiştir:

«Bağımsızlık savaşı yalnız işçi sınıfının davası değildir. Köyde oturup da ekip biçmek için bir karış toprağı olmayan; ağanın, tefecinin, jandarmanın baskısıyla oradan oraya göç eden yoksul köylünün, devrimci gençliğin bütün yurtseverlerin mücadelesidir... Bizim bağımsızlık anlayışımız bir emperyalist ülkenin kucağından kalkıp başka bir emperyalist ülkenin kucağına oturmak değildir. Biz işçiler, revizyonistlerle sonuna kadar mücadeleye kararlıyız.»

Mahmut Bayram, Kürt demokrat gençleri için yazılmış Ciğerhun'un «Ejderha» şiirini okudu.

Mem-Der Başkanı Ahmet Kaya *«Kıbrıs'ın işgalinde ısrar etmek iki süper devletin oyunlarına âlet olmaktır»* dedi. Bütün salon *«işgale nihayet Kıbrıs'a hürriyet»* sloganı ile çınladı.

Son konuşmayı yapan İstanbul DGB'den Mesut Akın şunları belirtti:

«Amerikan üslerinin kapısına asker dikmekle üsler ortadan kalkmaz. ABD emperyalizmi hâlâ ülkemizde. Biz ülkemizin bağımsız, bloksuz, hür bir ülke olmasını istiyoruz. Bağımsızlık, kurtuluş, devrim için savaşan bütün dünya ülkelerinin, ezilen milletlerin, sömürülen halkların yanındayız.»

Bütün konuşmalar boyunca salonu dolduran yüzlerce kişi şu sloganları haykırdı:

«Ne Amerika ne Rusya Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun Faşistler», «Katil İktidar», «Ne NATO ne Varşova», «Halklara Özgürlük», «İşgale nihayet Kıbrıs'a hürriyet», «Zindanlar Boşalsın».

Daha sonra AST oyuncularının Abdülhamit İstibdadını canlandıran bir oyunu ile gece sona erdi.

NE AMERİKAN NE RUS MALI ZİNCİR İSTİYORUZ!

Ülkemizde Amerikan emperyalizmine ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı tepkiler gün geçtikçe gelişmektedir.

Ankara Devrimci Gençlik Birliği yayınladığı bidiride şunları belirtmektedir:

MC Hükümeti, hâlâ Amerikalı efendilerinden medet ummakta, bu göstermelik kararı geri aldırma çabası içinde bulunmaktadır.

Bugün dünyada iki süper devlet, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi tahakküm ve yayılma emelleri peşinde koşuyor. Bundan dolayı üçüncü bir dünya savaşının çıkması tehlikesi hâlâ mevcuttur. Türkiye NATO, CENTO gibi saldırgan örgütlerden çıkmadığı müddetçe, Üçüncü Dünya ülkelerinin yanında yer almadıkça mutlaka bu savaşta yer alacaktır.

Yurdumuzda tek bir yabancı üs ve asker istemiyoruz.

Ege Devrimci Gençlik Birliği ve Ödemiş Halk Birliği ise, yayınladıkları bildiride şunları belirtmektedirler:

«NATO, ABD emperyalizminin emrinde saldırgan bir örgüttür. Bütün bunların üstüne MC Hükümeti ABD'li efendilerinin hâlâ ağzına bakmakta, halkımızın anti-emperyalist taleplerini hiçe sayıp ambargo kararı kalkarsa kölelik anlaşmalarının yenilenebileceğini utanmadan ilân etmektedir. Halkımız buna izin vermeyecektir.

Esas olarak ABD boyunduruğu altında olan ülkemize bugün Sovyet sosyal-emperyalistleri, 10 milyarlık kredi ile tıpkı eskiden ABD'nin yaptığı gibi sızmak istiyor. Sosyal-emperyalistlerin yardakçısı TSİP revizyonistleri ise buna çanak tutuyor.

Halkımız artık ne Amerikan ne Rus malı hiç bir zincir istemiyor.

İkili anlaşmalar yırtılsın.

Amerikan askerleri defolsun.

Ne NATO ne Varşova, bloksuz, bağımsız Türkiye.»

Mecidiyeköy Halk Birliği ise yayınladığı bildiride şöyle demektedir:

«İncirlik üssü dahil bütün üslere el konulmalıdır. Bütün Amerikalı asker ve uzmanlar Türkiye'yi derhal terketmelidir. Bütün ikili anlaşmalar yırtılmalıdır. ABD,nin ordu üzerindeki denetimine son verilmelidir.

Bunun yanında, ABD'nin yerine yurdumuzun efendisi olmaya çalışan Rusya'ya karşı da mücadele bayrağını yükseltelim. Amerika ve Rusya dünyayı paylaşmak için mücadele ediyorlar ve yurdumuz da bu mücadele alanlarından biridir.

Türkiye'nin bağımsızlığı iki süper devlete karşı mücadele ile sağlanır. Dünyada bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli bir şey yoktur. Halkımız onun değerini çok iyi biliyor.»

FRANSA'DA "AKDENİZ KOMİTESİ„ ADINDA YENİ BİR ÖRGÜT KURULDU

Fransa'da CAL-UGET adındaki Tunuslu Öğrenciler Birliğinin, Fransız Marksist-Leninistlerinin organı «Kızıl İnsanlık» (Humanite Ruj) dergisinin ve Türkiyeli Marksist-Leninistlerin katılmasıyla, bir AKDENİZ KOMİTESI kurulmuştur. Komitenin kuruluş bildirisinde, şöyle denmektedir:

«Akdeniz'de sayıları 50 ile 90 arasına değişen Rus savaş gemisinin ve Amerikan 6. Filosunun varlığı, bütün Akdeniz ülkelerinin millî bağımsızlığını tehdit etmektedir. Bu nedenle, bu bölge halklarının, iki süper devletin Akdeniz'deki varlığına karşı birleşmeleri acil bir ihtiyaçtır. Her anti-emperyalist militan, bu emperyalist soyguncuların Akdeniz'de ve bütün dünyamızda barış için arzettikleri tehlikeyi görmelidir.» AKDENİZ KOMİTESİ, iki süper devlete karşı halk kitlelerini, şu dört hedef etrafında seferber etmeyi ve birleşik cephe kurmayı amaçlamaktadır :

1) Sovyet ve Amerikan filolarının Akdeniz'i terketmesi.

2) Bütün kıyı ülkelerinin millî bağımsızlığının korunması.

3) Akdeniz halklarının mücadelelerinin desteklenmesi.

4) Akdeniz'de kıyısı olan ülkeler arasında, siyasi ve iktisadî millî haklara tam saygı temelinde eşit ilişkilerin kurulması ve güçlendirilmesi.

Fransa'da Tunuslu öğrenciler, Türkiyeli Marksist-Leninistler ve «Kızıl İnsanlık» (Humanite Ruj) dergisi tarafından kurulan AKDENİZ KOMİTESİ «AKDENİZ HALKLARI» adında bir bülten çıkarmaya başlamıştır. Bültenin Haziran 1975 tarihli ilk sayısındaki başyazıda şöyle denmektedir:

«Bugün ABD emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmi, dünya halklarının en büyük düşmanıdırlar. Yalnız hammadde bakımından zengin olan Üçüncü Dünya ülkelerini değil, aynı zamanda dünyanın en büyük iktisadî potansiyeline sahip Avrupa'yı da ele geçirmeye çalışmaktadırlar. Lenin çok önce şöyle demişti: 'Emperyalizm, sadece tarımsal bölgelerin değil, aynı zamanda en sanayileşmiş bölgelerin ilhakı için mücadele demektir.'»

AKDENİZ KOMİTESİ'nin tarihçesini anlatan yazıda ise, şu nokta belirtilmektedir.

«Sosyal-emperyalizme karşı tavır almamak, onun tertiplerine yardımcı olmak, halkları aldatmak, lâfta sosyalist, fiiliyatta emperyalist olanlar karşısında halkları silâhsız bırakmak demektir.» «Akdeniz Komitesi'nin doğuşu, iki süper devlete karşı dünya birleşik cephesinin güçlendirilmesi için bir mücadeledir.»

HİROŞİMA'YA ATILAN ATOM BOMBASININ 30. YILDÖNÜMÜNDE

YUMUŞAMA MI, NÜKLEER SAVAŞ HAZI

Lenin, Birinci Dün
«barış» ve «silâh
rin, «ASLINDA ÇIL
MEKTE OLDUKLA
yarmıştı: «BOŞ L
İŞİNE YARADIĞIN

6 Ağustos 1945'te Amerikan emperyalistleri, Japonya'nın Hiroşima şehrine ilk atom bombasını attılar. Bununla güttükleri esas amaç, dünya halklarına gözdağı vermek, ABD emperyalizminin dünya jandarmalığına başladığını herkese ilân etmekti. Aradan geçen otuz yıl içinde, Amerikan emperyalistlerinin yanısıra Sovyet sosyal-emperyalistleri de, dünya halklarına karşı nükleer tehdit uygulamaya girişmiş bulunuyorlar. İki süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği, 1963'ten bu yana sözümona «silâhsızlanma» ve özellikle nükleer silâhların «sınırlandırılması» konusunda dört büyük anlaşma imzaladılar, gizli-açık sayısız görüşme yaptılar, sonu gelmez «barış» ve «yumuşama» nutukları attılar. Öte yandan onların her görüşmesi, her anlaşması, silâhlanma yarışında yeni bir hamlenin işareti oldu.

NÜKLEER SAVAŞA KİM HAZIRLANIYOR?

5 Ağustos 1963'te Moskova'da, ABD, Sovyetler Birliği ve diğer bazı ülkeler arasında, bir «Nükleer Denemelerin Yasaklanması Anlaşması» imzalandı. Sovyet revizyonistleri, bu anlaşmanın «silâhsızlanmayı geliştireceğini», silâh yarışını «kısıtlayacağını» ilân ettiler. Hattâ, bu anlaşmanın «evrensel barış ve güvenliğin ilk temel taşı» olacağını öne sürdüler.

Bütün bunlar sahtekârca bir tertipten başka bir şey değildi. 1963'ten önce gerek ABD ve gerekse Sovyetler, atmosferde yüzlerce nükleer deneme yapmışlardı ve artık böyle denemelere ihtiyaçları kalmamıştı. Öte yandan bu iki ülke, denemelerini yeraltında sürdürmek için gerekli teknolojiye sahiptirler. Tesadüfe bakın ki, 5 Ağustos 1963 anlaşması, yeraltı denemeleri hariç bütün nükleer denemeleri yasaklıyordu. ABD ve Sovyetler Birliği'nin amacı, kendi nükleer tekellerini korumak, başka ülkelerin nükleer silâhlara sahip olmasını engellemek ve dünya halklarını nükleer tehdit karşısında savunmasız bırakmaktı.

Nitekim 1963 Anlaşmasından sonra, hem ABD ve hem de Sovyetler, hızla yeraltı denemelerine giriştiler. Sadece Sovyetler, 1963-1973 yılları arasında yüzü aşkın yeraltı denemesi ve yüzlerce uzun menzilli füze denemesi yaptılar. 400-500 kadar askerî peyk fırlattılar. 1963'te 100 kadar uzun menzilli füzeleri varken, bu sayı 1973'te 1500'ün üzerine yükseldi. Denizaltı gemilerinden atılabilen nükleer füzelerinin sayısı ise bu on yıl içinde beş misli arttı. Sovyet «stratejik roket ordusu»nun mevcudu, dört misline çıktı.

NÜKLEER SİLÂHLARI KİM YAYIYOR?

Dünya halklarını aldatma ve süper devletlerin nükleer tekelini koruma amacı güden tertiplerden biri de, 1968'de imzalanan «Nükleer Silâhların Yayılmasını Önleme Anlaşması» idi. Sovyet revizyonistleri, bu anlaşmanın, «bütün ülkelerin, özellikle nükleer silâhlara sahip olmayan ülkelerin güvenliğini artırdığını» iddia ettiler. Oysa durum tam tersiydi: bu anlaşma, özellikle nükleer silâhlara sahip olmayan ülkelerin elini kolunu bağlama ve onları iki «nükleer şemsiye»den birini, ya ABD ya da Sovyet himayesini seçmeye zorlama amacını güdüyordu.

1968'de Sovyetler'in sadece 7 nükleer denizaltıları vardı ve bunlar nisbeten kısa menzilli füzeler taşıyorlardı. Şimdi uzun menzilli füze taşıyan 50 kadar Sovyet nükleer denizaltı gemisi vardır. Bir Sovyet amirali, «güçlü nükleer füzelerle techiz edilmiş olan atom denizaltılarımız... geniş okyanusların efendisidirler» diyor. Nükleer silâhları bütün ülkelerin kıyılarına kadar götürmek, «nükleer silâhları yaymak» demek değil midir?

> «İki süper devletin, silâhlanmalarını azaltmamaları halinde, onların ortaya çıkardığı tehdit karşısında çok sayıda küçük ve orta büyüklükteki ülke ne yapmalıdırlar? Bizim görüşümüze göre, küçük ve orta büyüklükteki ülkeler, somut şartların ışığında, zorunlu ve bağımsız savunma kapasitelerini güçlendirmeye çalışmalıdırlar. Bu, temel ve güven verici bir tutumdur.»
>
> ÇHC Heyeti Başkanı **Ciao Kuan-hua**'nın, Birleşmiş Milletler Genel Kurulunun 29. Oturumunda, 2 Ekim 1974 tarihinde yaptığı konuşmadan alınmıştır.

DAHA MÜREKKEBİ KURUMADAN

Bu anlaşmadan dört yıl sonra, 1972 Mayısında Moskova'da, «Stratejik Silâhların Sınırlandırılması» konusunda ABD ile Sovyetler Birliği arasında bir dizi anlaşma imzalandı. 1968-1972 arasında uzun menzilli füzelerini iki misline çıkarmış olan Sovyet sosyal-emperyalistleri, bu yeni anlaşma hakkında da şöyle dediler: «Bu belgeler, stratejik silâhlar konusundaki yarışta yeni bir hamle yapılmasını önlemeye katkıda bulunacaktır.»

Bir kere daha dediklerinin tam tersi oldu. Daha anlaşmanın mürekkebi kurumadan, Sovyet sosyal-emperyalistleri, «ülkenin savunma kapasitesini arttırmak için büyük çabaların gerektiğini» ve «bilimin en son verilerinin bütün askerî alanlarda sonuna kadar değerlendirileceğini» ilân ettiler. Sadece 26 Mayıs-6 Temmuz 1972 tarihleri arasında, yâni anlaşmaları izleyen 40 gün içinde, Sovyetler 7 uzun menzilli füze denemesi ve denizaltından atılan 8 füze denemesi yaptılar. 1972-1973 yıllarında dört yeni uzun menzilli füze tipi geliştirdiler. Aynı zamanda çok başlıklı füze denemelerini yoğunlaştırdılar. Yalnız 1973 yılında Sovyet revizyonistleri, 100 kadar çok başlıklı uzun menzilli füze denemesi ve 12 tane yeraltı nükleer denemesi yaptılar.

Öte yandan ABD emperyalistleri, 1963-1973 arasında her yıl ortalama 70-80 milyar dolarlık askerî harcama yaptılar. 200-300 kadar nükleer deneme gerçekleştirdiler. Uzun menzilli füzelerini de, denizaltından atılan füzelerini de üç misli arttırdılar. Füzelerinin büyük kısmını çok başlıklı hale getirdiler. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi Sovyet silâhlanmasının «dayanılmaz» bir durum yarattığını ilân ederek askerî bütçelerini 1975'te 90 milyar doların üzerine çıkardılar ve uçaktan atılıp dünya etrafında yörüngeye giren, uzaktan kontrol edilebilen yeni füze tipleri denemeye başladılar.

ABD VE SOVYETLER Mİ NÜKLEER SAVAŞI ÖNLEYECEK?

ABD ve Sovyetler Birliği, 1972'de imzaladıkları anlaşmalarda, «eşitlik ilkesine dayalı karşılık-

---

SÖZLÜK

SOSYAL-EMPERYALİZM NEDİR?

Sosyal-emperyalizm, «Sosyalizm» kisvesine bürünmüş emperyalizm demektir. Birinci Dünya Savaşı yıllarında kendi burjuvazilerinin emperyalist ve şoven siyasetlerini destekleyen İkinci Enternasyonal revizyonistlerini şiddetle mahkûm eden Lenin, bu döneklerin sosyal-emperyalist bir çete meydana getirdiklerini açıklamıştı. «Lafta sosyalizm, fiiliyatta emperyalizm, oportünizmin emperyalizme dönüşmesi.» (Lenin, Üçüncü Enternasyonalin Görevleri, **Eserler**, Cilt 29)

Sovyetler Birliği'ndeki revizyonist dönekler ise, Stalin'in ölümünden sonra gerçekleştirdikleri karşı-devrimci darbe ile parti ve devlet yönetimini ele geçirdikten sonra her alanda kapitalizmi geri getirmeye giriştiler. Sovyet revizyonist dönekleri çılgınca bir emperyalist dış siyaset izlediler. Dünyayı paylasmak için Amerikan emperyalistleriyle rekabete giriştiler. Sınırsız bir sömürü ve yayılma hırsına sahip olan Sovyet revizyonistleri, ABD emperyalistleri ile dünya halklarına karşı ittifak yaparken, dünyayı paylaşma mücadelesinde ABD emperyalistleriyle amansız bir mücadeleye başladılar.

Sovyet sosyal-emperyalistleri, Doğu Avrupa ülkelerini ve Moğolistan'ı sömürgeleri haline getirerek, onlara karşı vahşi bir yağma ve köleleştirme siyaseti uyguladılar. Sahte bir iktisadî ve askerî «yardım» maskesi altında çeşitli ülkelere sızarak onları boyunduruk ve denetimleri altına aldılar. Çeşitli ülkelerde komplolar düzenlediler, darbelerle ve başka yollarla sosyal-faşist diktatörlükler tezgâhladılar. Kendi boyunduruklarının gevşediğini gördükleri Çekoslovakya gibi ülkelere karşı doğrudan doğruya işgal siyaseti uygulamaktan kaçınmadılar.

Sovyet sosyal-emperyalistleri için «sosyalizm» bir paravanadan ibarettir. Onların davranışları baştan aşağı emperyalisttir.

Sovyet sosyal-emperyalistleri, dünya halklarına karşı giriştikleri vahşice hareketlerle ve bütün dünya üzerinde tahakküm peşinde koşarak, bütün ülkelere el atarak, bugün dünyanın iki süper devletinden biri ve dünya halklarının iki baş düşmanından biri haline gelmişlerdir.

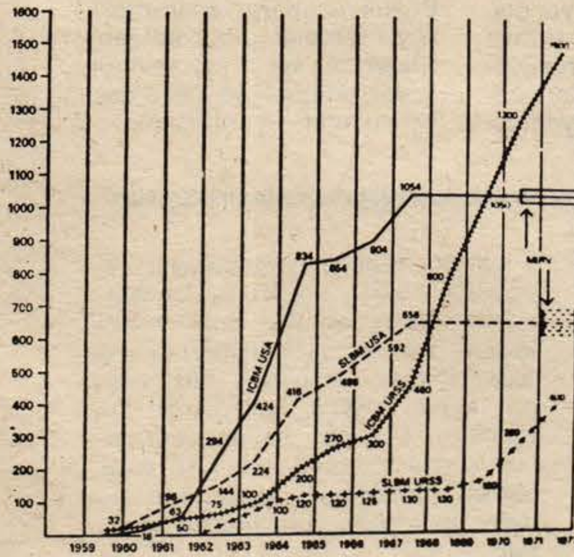
vaşının arifesinde avazları çıktığı kadar ıa»dan dem vuran emperyalist devletle-A BİR SİLÂHLANMA YARIŞINI SÜRDÜR- belirtmiş ve emekçi yığınları şöyle u-RA İNANMAYIN, BU LÂFLARIN KİMİN KIN!»

ıLIĞI MI?

ı güvenlik menfaatleri» olduğunu belirtmişlerdi. Bu ifadenin ne anlama geldiği, 1973'te yeni bir nlaşmanın, «Nükleer Savaşın Önlenmesi Anlaş-ması»nın imzalanmasıyla ortaya çıktı. İki süper devlet bu anlaşmada, «nükleer bir çatışma tehlike-sini içerdiği görülen» herhangi bir çatışmanın pat-lak vermesi halinde, «acil görüşmeler yapmak» hakkını birbirlerine tanıyorlardı! Bu, dünyanın her-hangi bir bölgesindeki herhangi bir çatışmaya mü-dahale hakkını kendilerinde gördüklerinin en açık ifadesiydi.

1973'ten bu yana nükleer savaş tehlikesini ki-min yarattığını bütün dünya görmüş bulunuyor. 1973 Ekimindeki Arap-İsrail savaşında. Sovyetler, Sü-veyş bölgesine asker çıkarmaya hazırlandılar. Bu-nun üzerine ABD, bütün kuvvetlerini üçüncü dere-cede nükleer alarma geçirdi.

Silahlanmaya ve savaş hazırlıklarına sözümona karşı çıkan TSİP revizyonistleri! Siz bunu ilk önce kendi efendilerinize söyleyin!

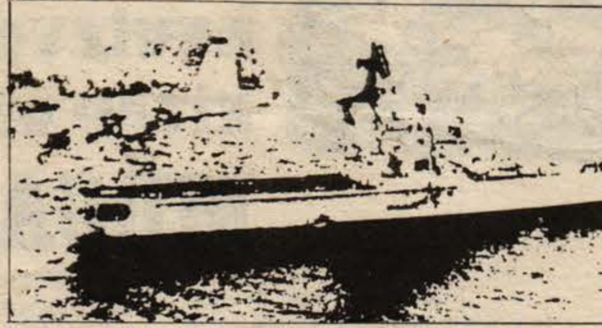
İCBM	:	Kıtalararası nükleer füzeler; ...lar, yeraltı silolarından a... maktadır.
SLBM	:	Sürekli devriye gezen stratej... nükleer denizaltılardan fırla... lan füzeler.
MİRV	:	Çok-başlıklı nükleer füzeler.

Londra'daki Stratejik İncelemeler Enstitü-sü tarafından hazırlanan bu tablo, Sovyet nük-leer silâhlarının 1960'ların ortalarından itiba-ren ABD'ye göre çok daha hızlı arttığını gös-teriyor. İki süper devlet arasındaki silâhlan-ma yarışı, I. Dünya Savaşı öncesindeki Al-man-İngiliz donanma yarışını ve II. Dünya Savaşı öncesindeki silâhlanma yarışını andırı-yor. Halen ABD'nin stratejik nükller silâhları 500 kadar stratejik bombardıman uçağını, 41 stratejik nükleer denizaltıyı ve 1054 karadan atılan stratejik füzeyi kapsıyor. Sovyetler Bir-liği'nin ise 140 stratejik bombardıman uçağı, 42 stratejik nükleer denizaltısı ve 1540 kara-da atılan nükleer füzesi mevcuttur.

İki süper devlet arasındaki hegemonya mü-cadelesi, nükleer savaş tehlikesinin esas kayna-ğını teşkil ediyor. Lenin, emperyalistler arası it-tifakların, «iki savaş arasındaki ateşkeslerden iba-ret» olduğunu belirtmişti.

BÜTÜN DÜNYA, İKİ SÜPER DEVLETİN HEGEMONYASINA BAŞ KALDIRIYOR

Dönek Kruşçev, ABD emperyalizmi ile elele vererek dünya halklarını köleliğe mahkûm etmek ve nüfuz alanlarını paylaşmak planını şu sözler-le açıklıyordu:

ABD 6. Filosuna mensup bir uçak, Sovyet helikopter taşıyıcısı Moskova gemisini gözetli-yor. Çağımızda uluslararası gerginliklerin ve ye-ni bir savaş tehlikesinin kaynağı, iki süper dev-let arasındaki dünya hegemonyası mücadelesi dir.

«Biz (ABD ve SSCB) dünyadaki en güçlü ül-keleriz; ve eğer biz barış için birleşirsek, savaş olamaz. O zaman herhangi bir çılgın, savaş iste-yecek olursa, parmağımızı şöyle bir sallamamız, onu vazgeçirmeye yetecektir.»

Kruşçev'in bu karşı-devrimci tehditleri, bugün dünya halklarının mücadelesi tarafından yerle bir edilmiş bulunuyor. Bütün dünya, iki süper devle-tin hegemonyasına baş kaldırıyor.

5-30 Mayıs 1975 tarihleri arasında Cenevre'de 1968 Anlaşmasını gözden geçirmek için bir ulus-lararası toplantı yapıldı. O toplantıda, sayısız ülke, ABD emperyalistlerini ve Sovyet sosyal-emperya-listlerini şöyle mahkum ettiler:

Romanya temsilcisi: Son beş yıl içinde, SSCB ile ABD arasındaki nükleer silâhlanma yarışı sü-rekli olarak hızlanmıştır... Anlaşmanın imzalanma-sından bu yana tek bir nükleer silâh imha edil-memiş, tam tersine yepyeni bir nükleer silâhlar nesli geliştirilmiştir...

Avusturalya temsilcisi :Anlaşma'nın yürür-lüğe girmesinden bu yana, en güçlü devletlerin sahip olduğu nükleer başlıkların sayısı sınırsız olarak artmıştır...

İran ve Mısır temsilcileri : SSCB ve ABD, nükleer silâhlarının sayısını artırmakla kalmadılar, şimdi etkinliğini geliştirme yarışını sürdürüyor-lar...

Gana temsilcisi : Anlaşmanın içerdiği kısıtla-malar, sadece nüleer silâhlara sahip olmayan ül-kelere uygulanıyor. Anlaşma, iki süper devletin bu tip silâhları imal-depolama-geliştirme faaliyetle-rine hiç bir kısıtlama getirmiyor...

Nijerya temsilcisi : Bu Anlaşma, nükleer si-lâhlara sahip olmayan ülkeler üzerinde nükleer baskı uygulayabilme durumunda olan çok az sayıda ülkenin imtiyazlı durumunu koruma tedbiridir...

Yugoslav temsilcisi : İki süper devlet, ne so-mut taahhütlere girmeyi, ne de nükleer silâhsız-lanma yolunda somut tedbirler almayı kabul et-mişlerdir. İki süper devletin hedefi, nükleer si-lâhlara sahip olmayan ülkeleri savunmasız bırak-maktır. Ülkem, bu Anlaşmaya karşı tutumunu ye-niden gözden geçirecektir...

İsviçre temsilcisi : Nükleer silâhlara sahip ol-mayanları silâhsızlandıran ve dişlerine kadar nük-leer silâhlar kuşanmış ülkelere hiç dokunmayan bu Anlaşma, arabayı atın önüne koşmuştur..

Tayland temsilcisi : Bu Anlaşmayı, maddeleri-ni tefrikçi ve kabul edilemez buldukları için imza-lamayan ülkelere hak veriyoruz...

Hiroşima'dan bu yana dünya halkları, ilkönce sadece Batılı emperyalistlerin, son 15 yılda da ABD ve Sovyetler Birliği'nin nükleer tehdidi altın-da yaşamış bulunuyorlar. Bu otuz yıl aynı zaman-da, dünya halklarının emperyalizme karşı en bü-yük zaferleri kazandığı yıllar olmuştur. Atom bom-bası kağıttan bir kaplandır. ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi kağıttan bir kaplandır. ÜLKELER BAĞIMSIZLIK, MİLLETLER KURTULUŞ, HALKLAR DEVRİM İSTİYOR. BU, TARİHİN KARŞI KONULMAZ BİR AKIMIDIR.

REVİZYONİSTLERİN VE DEVRİMCİLERİN NÜKLEER TEHDİT KARŞISINDAKİ TUTUMLARI

SBKP revizyonist yöneticilerinin, ÇKP'ne açık mektubundan (1963) :

«Yüzyılımızın ortasında yaratılan nük-leer füze silâhları savaş hakkındaki eski kavramları değiştirmiştir... Atom bombası sınıf ilkesini gözetmez... Atom bombası em-peryalistlerle emekçi halk arasında ayırım yapmaz, geniş alanları vurur ve dolayısıyla her tekelciye karşılık milyonlarca işçiyi yok eder... Herhangi bir küçük 'mahalli savaş', bir dünya savaşı yangınına dönüşebilir...»

Pravda'da çıkan bir başmakaleden:

«Kelleniz gittikten sonra, ilkeler ne işe yarar?»

Mao Zedung'un, 1946 Ağustosunda Amerikalı gazeteci A.L. Strong'a verdiği bir demeçten:

«Atom bombası, Amerikan gericilerinin insanları korkutmak için kullandıkları ka-ğıttan bir kaplandır. Görünüşte korkunçtur ama aslında değildir. Elbette atom bombası, muazzam katliamları gerçekleştirebilecek olan bir silâhtır, ama savaşın sonucunu bir-iki yeni silâh değil, halk tâyin eder. Bütün gericiler kağıttan kaplandır.»

Jozef Stalin'in, 1946 Eylülünde İngiliz gazetecisi Aleksander Vert'e verdiği bir demeçten:

«Ben atom bombasını, bazı siyaset adam-larının sandığı kadar ciddi bir tehlike olarak görmüyorum. Atom bombaları, sinirleri zayıf olan kimseleri korkutmaya yarayabilir, ama bir savaşın sonucunu tâyin edemezler, çünkü bu amaç açısından tamamen yetersizdirler.»

Vietnam İşçi Partisi Merkez Komitesinin teorik organı «Hok Tap» dergisinde, Eylül 1963'te yayınlanan bir yazıdan:

«Bütün yıkıcı kuvvetine rağmen nükleer silâhlar, insan toplumunun gelişme kanunu-nu değiştiremez. Nükleer silâhlar olsa olsa askeri strateji ve taktikte bazı değişikliklere yol açabilir, ama işçi sınıfının strateji ve taktiğinde asla hiç bir değişiklik yaratamaz. Bir kıvılcım her zaman her tarafı tutuştur-mayabilir. Bu, Çin iç savaşı, Kore savaşı ve Cezayir savaşı tarafından ispatlanmıştır. Çin, Vietnam ve Küba devrimleri hep şiddete da-yalı devrimlerdi ve hepsi nükleer silâhların or-taya çıkışından sonra zafere ulaşmışlardı. İşte bu yüzden, nükleer silâhların ortaya çıkmasın-dan sonra artık işçi sınıfının iktidarı şiddet yoluyla ele geçirmemesi gerektiğini iddia et-mek tamamen yersizdir.»

BEŞ USTAYI OKU

REVİZYONİST ve TROÇKİST KİTAP ve FİKİRLERLE MÜCADELE ET!

Marksizmi, büyük ustaların eserlerinden ögrenelim. Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun eserlerini okuyalım. Piyasaya sürülen revizyonist felsefe ve ekonomi kitapları, Marksizm düşmanı fikirler yayıyor. Revizyonist kitaplar, Marksizmin devrimci özünü bir kenara atıyorlar ve proletaryanın devrimci ideolojisini hakim sınıflar için zararsız bir hale getirmeye çalışıyorlar. Marksizmi, revizyonizmden ayırmada uyanık davranalım, revizyonist fikirlerin yayılmasına karşı mücadele edelim.

Dergimiz, kitap incelemelerine devam etmekle beraber, bundan böyle yayınlanan kitaplar hakkında kısa notlara da yer verecektir. Bugün devrimci ve ilerici eserler yanında, karşı-devrimci fikirler yayan revizyonist kitaplar da sürekli olarak basılmakta ve piyasaya sürülmektedir. Devrimci Marksizmle, Marksizm kalpazanlığını birbirinden ayırmak ve bu konuda okuyucuları aydınlatmak önemli bir görev olmaktadır. Diğer taraftan, devrimci kitap yayınlamayı, büyük ticarî kazanç ve kâr konusu haline getiren yayınevlerine karşı da uyanık bulunmak gerekmektedir. Birçok devrimci kitap, keyfî bir şekilde kısaltılarak veya tahrif edilerek yayınlanabilmekte, Marksist eserlerin devrimci özünü tahrip eden çeviriler yapılmaktadır. Sorumsuz bir şekilde, gerekli dikkat gösterilmeden yapılan çeviriler de zararlı olmaktadır.

Bütün bu konularda, yayınevleri olarak, devrimci yayın organları ve devrimci okuyucular olarak mücadele vermek zorunlu bir görevdir. Dergimizde açtığımız bu köşe, böyle bir devrimci amaca hizmet edecektir. Okuyucu arkadaşlarımızın da, okudukları kitaplar hakkındaki görüşlerini kısa notlar halinde veya etraflı incelemeler şeklinde bize ulaştırmalarını dileriz.

Dimitrof, Seçme Eserler

Temel yayınları, Dimitrof'un Seçme Eserler'inin ilk iki cildini düzgün bir Türkçe ile yayınlayarak değerli bir hizmeti yerine getirdi. Bugüne kadar Dimitrof'un Türkçe yayınlanan önemli kitapları, baştan aşağı çeviri hatalarıyla doludur ve birçok terim değiştirilerek burjuvazi için kabul edilebilir bir hâle getirilmek istenmiştir. «Faşizme Karşı Birleşik Cephe» adıyla birkaç yayınevi tarafından çıkarılan «Enternasyonal'e verilen Rapor»un durumu budur. «Halk Cumhuriyetine Doğru» adlı kitap da Marksizmle ilgisi olmayan sorumsuz ve ciddiyetsiz bir çeviridir.

Temel Yayınlarının, Seçme Eserler'in 1957 baskısını esas alması da olumlu bir nokta. Çünkü Dimitrof'un eserlerinde revizyonistler, daha ileri tarihlerdeki baskılarda bazı kısaltmalar yaptılar. Temel Yayınları'nın çıkardığı Seçme Eserler, Demokratik Almanya'da 1956 yılında basılan üç ciltlik Seçme'deki birçok önemli yazıyı içermiyor. Özellikle Balkanlar ve Türkiye ile ilgili görüşlerin yer aldığı önemli bazı yazıların bulunmayışı bir eksikliktir.

Üçüncü cildinin de bir an önce yayınlanmasını dilediğimiz Dimitrof'un Seçme Eserler'ini okuyucularımıza salık veririz. Birinci ciltte yer alan Enternasyonal'in VII. Kongresi'nde okunan Rapor ve yapılan konuşmalar, faşizme karşı mücadele konusunda en temel eser olma özelliğini bugün de korumaktadır. Faşizmin «demokrasinin sınırlarını genişletmek» yoluyla yıkılacağını savunan revizyonistlere karşı, bütün devrimciler Dimitrof'un fikirlerini ideolojik bir silâh haline getirmelidirler.

(1. cilt, 358 sayfa, 25 lira, 2. cilt 336 sayfa, 20 lira)

Mao Zedung, Halk Demokrasisi

Hasat yayınları, Mao'nun en önemli eserlerinden olan **Yeni Demokrasi**'yi bu adla yayınladı. Çeviride, Mustafa Kemal'in adının yerine «Rıza Şah» ve Türkiye yerine «İran» dendiğini belirtmemiz, yayınevinin ciddiyeti ve sorumluluğu konusunda okuyucularımıza yeterli fikri verecektir. Büyük ustaların eserlerini, keyfi istediği gibi yeniden yazan bu tür yayınevleri teşhir edilmeli ve devrimci okuyucular uyarılmalıdır.

Tartışma ve Eleştiri Özeleştiri

BİR REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE EDİLİRKEN DİĞERİNİ GÖZARDI ETMEK OLMAZ

Dergimizin 1970 yılında çıkan çeşitli sayılarında Kıvılcımlı'nın birçok yazılarına yer verilmiştir. Kıvılcımlı gibi kıdemli bir revizyoniste dergi sayfalarını açmak hatalıdır. Ayrıca Kıvılcımlı'nın Vatan Partisi Tüzük ve Programının eleştirisi (Proleter Devrimci Aydınlık, Sayı 24, Ekim 1970) yazısında da baştan sona revizyonist fikirler hakim.

Bu yazıda, devrim yerine darbeciliği savunan, burjuva ordusunu devrimci ilân eden, Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını reddeden Kıvılcımlı övülüyor. Aşağıdaki iki cümle bunu gayet açık bir şekilde ifade etmektedir: «Vatan Partisinin Tüzüğü gerçekten örnek bir tüzüktür.» «Vatan Partisi 1954'ün zor şartlarında devrimci görevler yüklenmiş olan devrimci bir partidir.» (Proleter Devrimci Aydınlık, Sayı 24).

Daha sonra Kıvılcımlı revizyonizmine ağır darbeler indiren ideolojik mücadeleler dergimizde yürütülmüştür. Ama başlangıçta yapılan hatayı unutmamalıyız.

Kıvılcımlı revizyonizmine karşı uyanıklığı körelten bu hatamızdan şu dersi çıkarmalıyız: Esas tehlikeyi teşkil eden bir revizyonizme karşı mücadele ederken (o zaman esas mücadele edilen oportünizm Mihri Belli oportünizmiydi) diğer bir revizyonizmin gözardı edilmesi tehlikesine karşı uyanık olmalıyız. Bugün, esas olarak TSİP ve TİP revizyonistlerine karşı mücadele ederken diğer oportünistlerle uzlaşma hatasına göz yummamalıyız.

İkinci bir eleştirimiz ise sudur: Dergimizin Ocak 1971 sayısında yayınlanan «Faşizm Tehdidine Karşı Demokratik Güçbirliği» isimli yazıda faşizmle parlamento arasındaki ilişki tek yanlı olarak ele alınıyor. Yazıda faşizm iktidara gelince muhakkak parlamentoyu feshedermiş gibi yanlış bir görüş var. Aşağıya aldığımız cümlede bu anlayış açıkça gözüküyor.

«Faşizm, burjuvazinin en gerici kesiminin kısmi demokratik özgürlükleri kaldırması, **bizzat parlamenter düzeni kaldırması** demektir.» (Proleter Devrimci Aydınlık, sayı: 27)

Faşist bir rejimde parlamento her zaman feshedilmeyebilir. Dimitrov bu konuda şöyle diyor:

«Faşizmin geniş bir kitle dayanağı bulamadığı ve faşist burjuva kampın çeşitli gurupları arasındaki mücadelenin kesin olduğu bir takım ülkelerde bu rejim, öncelikle parlamentoyu feshetme yoluna gitmez. Sosyal-Demokrat partiler de dahil olmak üzere öteki burjuva partilerinin biraz meşruiyet elde etmelerine göz yumar.»

Bugün, revizyonistler parlamenter bir düzenin olduğunu söyleyerek faşist diktatörlüğün varlığını inkâr ediyorlar. Dergimizin o zamanki hatası, revizyonistlerin bugünkü teorilerine benziyor.

Ankaralı iki devrimci

PORTEKİZ İLE İLGİLİ YAZIDA HATALAR VARDI

HALKIN SESİ Dergisinde Portekiz'le ilgili olarak çıkan yazılarda bazı hatalı yönler gözümüze ilişti.

Revizyonist «Portekiz» Komünist Partisi», Portekiz hakim sınıflarının bir aleti olarak gösteriliyor. Fakat öte yandan Sovyet sosyal-emperyalistlerinin işbirlikçisi karakteri geri plana atılıyor. Oysa «PKP» gücünü sosyal-emperyalistlerden ve ülke içindeki revizyonist burjuvaziden alıyor. «PKP», Amerikancı ve NATO'cu Portekiz hakim sınıflarının kullandığı basit bir alet değil, halkın mücadelesini bastırmaya çalışan revizyonist burjuvazinin partisidir.

Modern revizyonizmin merkezi, süper bir devlet olan Sovyetler Birliği'dir. Sosyal-emperyalistlerin dünyaya hükmetme çabalarının yoğunlaştığı günümüzde birçok ülkedeki modern revizyonist akımlar, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin işbirlikçisi durumuna gelmişlerdir. Bugünkü TSİP'in durumu da budur.

Derginin 5. sayısındaki Portekizle ilgili yazıda şunlar söylenmektedir:

«...Cunhal'ın ABD üslerinin varlığına 'ilke olarak' karşı olması ise, Portekiz halkını kandırmak için uydurduğu bir sahtekârlıktır.»

Bu sözlerdeki anlayış, «PKP»ni Amerikan İşbirlikçilerine hizmet eden ve giderek menfaatlerini onlarla birleştiren eski tipte bir revizyonist parti olarak görme anlayışıdır. Revizyonistler, ABD emperyalistlerine değil, Sovyet sosyal-emperyalistlerine hizmet edivorlar.

İzmir'den Bir Grup Devrimci

YIKILIN ZİNDANLAR

Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun, Hatice Yurttaş ve Yüksel Uğurlu serbest bırakılmalıdır!

5 Mayıs 1974 gününden beri Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun, Hatice Yurttaş ve Yüksel Uğurlu Köln-Ossendorf cezaevinde tutuklu bulunuyor. Ö. Özerturgut, ta o zamandan beri yalnız başına bir tecrit hücresinde tutuluyor. Diğer tutuklu ve mahkumlarla görüştürülmüyor. Hava almaya bile günde bir saat yalnız başına çıkarılıyor.

Bu arkadaşların tutuklanmasına sebep olarak Batı Alman gizli polisi ve savcılık, onların Yurtsever Birleşik Cepheye üye olduklarını ve Yurtsever Birleşik Cephenin de terörcü eylemlerde bulunan gizli bir örgüt olduğunu iddia etmektedir. Polisin ve savcılığın bu iddiası asılsızdır ve sadece MİT'in, yurtdışındaki faşizm aleyhtarı hareketi susturma isteğine hizmet ediyor.

Ömer Özturgut: Zındanlar Devrimcilerin Sesini Boğamaz!

Şimdi Köln'deki arkadaşların davasında da savcının esas dayanağı dönek hain Metin Günday'ın ifadesiyle, 12 Mart işkencecilerinin düzenledikleri ifadelerdir. Başlangıçta arkadaşlar, uçak kaçırmaya, suikast yapmaya vb'ye teşebbüsten tutuklanmışken, şimdi kendilerine verilen iddianamede terörcü ve kanundışı gizli bir örgüte üye olmakla suçlanıyorlar. İddianameye göre bu örgüt, Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisinin yurtdışındaki devamı olarak gösterilen Yurtsever Birleşik Cephedir.

İddianamedeki bütün yalan ve iftiralara, dönel hain Metin Günday'ın ifadelerine ve MİT'in hazırladığı ifadelere rağmen ne savcılık ve ne mahkeme, tutuklu arkadaşları mahkeme önüne çıkarmaya cesaret edememektedir. Onların korkusu, devrimcilerin, Frankfurt'ta olduğu gibi Köln'de de savunma kürsüsünü faşistleri ve MİT ile Batı Alman siyasî polisinin, savcıların ve hakimlerin işbirliğini teşhir etmek için kullanacaklarıdır.

Batı Alman yasalarına göre bir tutuklu, kovuşturmalar bitince en fazla altı ay cezaevinde tutulabilir. Bu süre sonunda ya serbest bırakılmak ya da mahkemeye çıkarılmak zorundadır. Oysa bugün Ömer, Mustafa, Hatice ve Yüksel 15 aydır tutukludurlar.

Devrimci arkadaşlarımızın mahkemesi 28 Temmuzda başlayacaktı. Ancak 24 Temmuz akşamı kendilerine ağızdan mahkemenin 28 Temmuzda başlamayacağı, 16 Eylüle ertelendiği bildirildi. Bu ertelenmeye sebep olarak da Ömer arkadaşa ağızdan, «Kendisinin (Ömer'in) mahkeme sırasında güvenliğinin yeteri derecede sağlanmadığı» söylendi. Bunun üzerine Ömer arkadaş, bu mahkeme gününü ertelemeyi mahkemenin ve polisin yeni bir tertibi olarak mahkum etti. «Esas güvenliğinden endişe eden biz değil, hakimlerdir» diyerek 28 Temmuzdan itibaren açlık grevine başladı. Açlık grevine Mustafa, Hatice, ve Yüksel arkadaşlar da katıldılar.

Tutuklu devrimci arkadaşların davasını desteklemek üzere 26 Temmuz günü Köln'de 1500'ün üzerinde Türkiyeli, Alman, Yunan, İranlı, Filistinli ve İspanyol devrimci, işçi ve öğrencinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş yolu boyunca Türkçe ve Almanca olarak tutuklu devrimcilerin durumu halka duyuruldu. Binlerce bildiri dağıtılarak MİT ile Batı Alman polisinin ve hakimlerinin işbirliği teşhir edildi. Yürüyüş sırasında Türkçe ve Almanca olarak:

«Ömer'e, Mustafa'ya, Hatice'ye ve Yüksel'e hürriyet!», «Türkiyeli yurtseverler derhal serbest bırakılmalıdır.», «Faşizme ölüm, halklara hürriyet!», «MİT Batı Almanya'dan defol!» sloganları bağrıldı. Bu arada yürüyüş kolu Türkiyeli işçilerin toplu bulundukları yerlerden geçerken «İş toprak, hürriyet, faşizme nihayet!», «İşgale nihayet, Kıbrıs'a hürriyet», «Ne Amerikan, Ne Rus çizmesi, yaşasın emekçilerin bağımsız Türkiyesi», «Bağımsız Türkiye!» gibi sloganlar da bağrıldı.

Yürüyüş, genellikle Türkiyeli işçilerin toplandıkları Neumarkt alanında yapılan Türkçe ve Almanca konuşmalarla sona erdi. Yürüyüş sırasında arkadaşlara gönderilmek üzere 250.— DM yardım toplandı.

Aynı gün öğleden sonra 300 kişinin tıklım tıkım doldurduğu bir salonda da arkadaşlarla dayanışmada bulunmak üzere bir kapalı salon toplantısı yapıldı. Türkçe ve Almanca Türkiyeli devrimciler konuştuktan sonra Rote Hilfe Deutschlands ve Rote Hilfe örgütleri adına ortak bir konuşma yapıldı. Bu konuşmada, tutuklu arkadaşlara uygulanan kanunsuzluklar dile getirildi. Hakim Somoskoey'in Nazi türünde faşist bir hakim olduğu belgelerle ortaya kondu.

Daha sonra KPD/ML (Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist) ile KPD (Almanya Komünist Partisi) adına ortak bir konuşma yapıldı. Bu konuşmada emperyalist devletlerin, özellikle her iki süper devletin Türkiye üzerindeki sömürü ve tahakkümleri ve buna karşı Türkiye devrimcilerinin ve halkının mücadelesi anlatıldı. Türkiyeli devrimcilerin mutlaka mahkum edilmek istendiğini, çünkü onların her iki süper devlete, ülkelerindeki sömürü ve faşist zulme karşı mücadele eden bir halkın çocukları oldukları ve bunun iki süper devletten birine uşaklık eden Batı Alman burjuvazisinin hoşuna gitmediği belirtildi. Konuşmada KPD /ML ve KPD'nin tutuklu arkadaşların derhal serbest bırakılması için çalışmalarını yoğunlaştıracakları açıklandı.

Toplantı, devrimci marşların, en son olarak da hep birlikte ve çeşitli dillerde Enternasyonal'in söylenmesi ile son buldu.

28 Temmuz günü mahkemenin ertelendiğini bilmeyen yüzlerce devrimci ve anti-faşist, adliye binası önünde toplandı. Mahkemenin ertelendiği haberi üzerine hakimler aleyhine protestolar oldu. Yer yer görevlilerle sert tartışmalar çıktı.

Şimdi açlık grevinde bulunan arkadaşları her bakımdan desteklemek ve onların Batı Alman emperyalizminin zindanlarından kurtarılması için çalışmak her devrimcinin, her yurtseverin namus borcudur. Onları mektup yazarak destekleyelim. Onlara uygulanan faşist zulmü herkese duyuralım.

HATİCE YURTTAŞ'IN DIŞARDAKİ ARKADAŞLARINA YOLLADIĞI MEKTUP

Sevgili Arkadaşlar,

Eyalet Ağır Ceza Mahkemesi, Köln hakkımızda davâ açıp, bundan sonra bütün sorumluluğu üstüne aldıktan sonra, üstümüzdeki baskıyı daha da artırdı. 12 Temmuzdan beri sebepsiz olarak gene tecrit edildim. Ayrıca Türkiye'den, başka ülkelerden hattâ Almanya'dan bile gönderilen gazete, dergi, kitap ve gönderenin adı olmayan veya şüpheli görülen mektuplar alıkonacak veya geri gönderilecek. Sadece Almanya'da çıkan ve belli bir adresi olan, en fazla üç gazete ve dergi, hapishanenin izniyle, abone olmak şartı ile elimize geçecek. Haftada en fazla 5 mektup elimize geçecek veya biz dışarı gönderebileceğiz. Mahkeme sadece Mayıs ayı içinde 25'den fazla gazete, dergi ve kitap postasını alıkoymuş.

Sebep olarak da, lastik gibi yasalarına uydurdukları gerekçelerin dışında, bizleri dışardan destekleyenlerin sayısının çok olması gösteriliyor. Bu, bizler için tabii ki çok sevindirici bir durum. Sizlerin bizimle olan dayanışmanızı bu yolla kırmaya çalışıyorlar. Fakat boşuna! Çünkü bu tür baskılar, doğru yere salınan kökleri daha da kuvvetlendirip dallandırır, budaklandırırlar. Çünkü ekilen tohum ve toprağı iyi seçilmiştir.

İçerde ve dışarda, her yerde ve her yöndeki baskıya karşı bir yumruk gibi birleşip, tuttuğumuz yoldaki doğru mücadeleye devam edelim.

Candan selâmlar.

Hatice Yurttaş
JVA Ossendorf 14.6.1975

1969 Akhisar

Doğu Perinçek ve Ömer Özturgut, 1969 yılındaki Akhisar Tütün Üreticileri Mitinginde köylülerle birlikte yürüyorlar (Türk Solu Dergisi, sayı 66)

ORTAÇAĞIN KARANLIĞINI NASIRLI ELLERİMİZLE YIKACAĞIZ

Bu sayımızda ağaların zulmü altında yaşayan köylülerin durumunu anlatan mektuplardan bir kısmını yayınlıyoruz. Halkımız ortaçağ kalıntılarının zulmü altında eziliyor. Hakim sınıfların gerici devleti, bu ortaçağ kalıntılarına dayanarak halk kitleleri üzerindeki hakimiyetini sürdürüyor.

Ortaçağ zulmünü kökünden temizleyecek olan, işçi-köylü ittifakına dayanan toprak devrimi mücadelesidir. Ancak toprak devrimi mücadelesine dayanarak faşist diktatörlüğü yıkabiliriz ve millî demokratik devrimi zafere ulaştırabiliriz. Toprak devrimi mücadelesi de ancak iki süper devletin işbirlikçisi olan faşistlere ve sosyal-faşistlere karşı mücadele ile birleştirildiği zaman başarıyla ilerleyebilir. Ülkemizde emperyalizmin, faşizmin ve derebeyliğin her türlü sömürü ve zulmüne son verecek ve sosyalizm yolunda ilerleyecek olan, ezilen ve norlanan işçiler, köylüler ve yoksul halktır.

İşte şimdi söz onların.

BU ORTAÇAĞ ZULMÜ DEĞİLDİR DE NEDİR?

Biz Kürtler, ağaların baskıları altında inim inim inlerken Necmettin Erbakan, Hilvan'a gelerek bir konuşma yaptı. Tabii onların, ağaların baskıları altında kazalara, şehirlere göç eden köylülerin hallerinden hiç haberleri olmaz.

Bu yoksul köylünün ne toprağı, ne hayvanı, ne de bir geliri vardır. Bir tek geliri vardır ki, ağanın kıraç topraklarında yarı yarıya eker ve biçer. Yoksul köylü ağanın sadece kıraç topraklarını eker, çünkü verimli, yumuşak toprakları ağa kendi traktörü ile eker, sürer.

Ağa, köylüden hoşlanmaz veya o gün köylünün ekinlerinin fazla geleceğini tahmin eder ve köylüyü kovmaya kalkar. Köylü ne yapsın bu ağanın zulmü karşısında? O köyden kalkar başka bir köye veya kendisinin kurtulacağını sanarak bir kazaya göç eder. Gittiği yerde o köyün ağasından borç alır. O yıl geçinmeye çalışır. Kazaya geldiği zaman bir tefeciden faizine para alır. Yaz aylarında çoluk çocuğu ile birlikte Çukurova'nın ırgat ordusuna katılır. Durum böyleyken buraya bir nokta koyalım ve Necmettin Erbakan'ın dediklerine kulak verelim:

«Biz her köyde bir cami, kuran kursu açacağız» dedi ve ekledi; «Biz gübreyi ucuzlattık, buna karşılık buğdayı pahalılattık ki, köylülerimiz zengin olsunlar.»

Bunun üzerine genç bir arkadaş söz aldı ve şöyle dedi:

«Sayın genel başkanım, tarlası ve buğdayı olmayanlar ne satacaklar.»

Bu söz üzerine Erbakan şöyle bağırdı:

«Bu sözün altında komünistlik vardır, ey gafil, seni kışkırtıyorlar.»

Bunun üzerine AP'liler ve MSP'liler genç arkadaşın üzerine saldırdılar ve yaraladılar.

Şimdi de Cephe Hükümeti Hilvan'ın içinden geçen yolun iki yanında kerpiçten yapılmış yoksul evlerini tamamen yıktırdı. Yoksullar kızgın güneşin altında oturuyorlar.

Semço Bedran
Hilvan

AĞALIK YOKTUR DİYENLERE SESLENİYORUM

9 Temmuz 1974 günü Paydaşlar ve Süleymanlı ağaları arasında çıkan silâhlı çatışmada, Hilvan bir savaş sahnesi haline geldi.

Hilvan'da ağalar arasındaki mücadeleler yıllardan beri sürmektedir. Bu mücadelelerde zavallı köylüler öne sürülmektedir. Her iki taraf köylerindeki bütün köylüleri kendi çıkarları uğruna kurşunların üzerine gönderiyorlar. Köylüler niçin dövüşüyorlar? Niçin canlarını feodal ağaların toprakları uğruna veriyorlar? Çünkü ağaların köylüler üzerinde derebeyi hâkimiyeti vardır ve istedikleri zaman köylüleri savaşa sürebilmektedirler.

Türkiye'de ağalık yoktur diyenlere sesleniyorum: Türkiye'de ağalık yoktur diyenler Urfa ilinin Hilvan ilçesine baksınlar. Ağaların durumlarını incelesinler. Sadece bunlar mı? Hayır! Ya Millalar, ya Bucaklar, ya İzollar, ya Karakeçililer, hepsi ağalardır. Bir anda bir ilçeyi savaş meydanı haline getirenler ağalar değillerdir de kimlerdir?

Arkadaşlar, size sesleniyorum! Bu feodaller her zaman olduğu gibi bugün de binlerce yoksul köylünün canını kendi çıkarları uğruna harcamaktadırlar. Nasıl olur da bunlar millî meselede bizimle aynı cephede yer alırlar? Bunların önderliğinde yapılacak hareket, zaferle sonuçlansa bile, yine yoksul köylüleri sömüreceklerdir. Çünkü onlar için her şeyden önde gelen kendi çıkarlarıdır.

D. N. Hilvan

YURDUMUZDA AĞALIK DÜZENİ YOK DİYENLERE CEVAP

Bizler Siirt ili, Kurtalan ilçesi, Kurukavak köyündeniz. Halen İskenderun Demir Çelik Fabrikasında Mütahit Bahattin Güren firmasında çalışmaktayız.

Köyümüzün öğretmeni Mehmet Kaçan, ağaların teşvikiyle ,iki yıllık evli bulunan dayımızın kızı Hazar Yavsan'ı kaçırmıştır. Jandarma şikâyet üzerine Hazar'ı bulup getirmiş.

Bunun üzerine Karabağlar köyünden ve çevrede zulmün timsali olarak bilinen ve etrafında büyük bir silâhlı grup bulunduran ve etrafına saldırılar düzenleyen Şeyh Cevat Sevgili ve yeğeni Selim Sevgili, Hazar'ı tekrar kaçırmışlardır.

Köyümüzde hunharca baskılar karşısında hayat felce uğramıştır. Dükkânlar korku yüzünden günlerce kapalı kalmıştır. Bu arada birkaç kişi de kaybolmuştur. Bu kişilerin öldürüldüğünden şüphe ediliyor.

Bu baskılar ve saldırılar altında her zaman eziliyoruz. Yeter artık, bu baskı ve zulüm.

Memleketimizde ağalık yoktur diyenlerin yüzü hiç kızarmıyor mu?

İskenderun Demir Çelik'ten
Bir grup işçi

KEPO AĞANIN ADAMLARINI KOYLULERLE BİRLİKTE KOVALADIK

Silvan'ın Keli köyü yakınında DSİ Taş Ocağında çalışıyoruz. Paydostan sonra köyün kahvesine gittik. Kahvede dokuz köylü on sekiz de işçi vardık. Köylü arkadaşlar Kepolu Mahmut ağanın baskı ve zulmünü anlatıyorlardı.

Birden kahvenin önünde bir taksi durdu. İçinden üç genç indi. Gelip kahveye oturdular. Biz yine konuşmamıza devam ettik. Üç gençten birisi bu konuşmaları duyunca birden ayağa kalktı, «Siz gidin tarlalarda boş gezin, sonra da nasıl zengin olamıyoruz deyin» diye bağırdı. Bunun üzerine biz de şöyle cevap verdik: «Siz köylünün namına bankadan para çekiyorsunuz. Sonra da bu parayı köylüye ödettiriyorsunuz. Köylünün sırtından zengin oluyorsunuz. Biz akşama kadar balyoz sallıyoruz. Karnımızı bile doyuramıyoruz.»

Buna karşılık üç kişiden biri şöyle dedi: «Buranın kimin köyü olduğunu biliyor musunuz Burada komünistler konuşamaz» Ve bunları söyledikten sonra silâhını çekerek üzerimize doğrulttu. Bütün köylü ve işçi arkadaşlar hep birlikte ayağa kalkarak üç namussuzun üzerine yürüdük. Nasıl kaçacaklarını şaşırdılar. Köylü arkadaşlar, bu üç namussuzun Kepolu ağanın köpekleri olduğunu söylediler.

Kepolu Mahmut ağanın baskı ve zulmünü köylü arkadaşlar şöyle anlattılar: Kepolu ağa, Silvan'ın dört köyüne sahiptir. Ama silâhlı 150 adamı vasıtasıyla 50-60 köye birden hükmediyor. Bütün köylüleri tütün tarlalarında silâh zoruyla sabahın köründen akşamın karanlığına kadar karın tokluğuna çalıştırıyor. Çalışmayanları köyden kovmakla tehdit ediyor. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi seçim zamanı köylüleri istediği partiye oy verdirmek için zorluyor. Vermezlerse silâhlı adamlarıyla tehdit ediyor.

Türkiye'nin yarı-feodal yapısını inkâr eden, köylülüğü reddeden revizyonistler Silvan'a gelsinler de kör gözleri gerçekleri görsün. Bu da biz işçilerin revizyonistlere cevabıdır

Devrimci Bir İşçi

ŞEYH AĞA YARDAKÇILARININ İKTİDARINI HALK YIKACAKTIR

Siirt'in Kurtalan ilçesine bağlı Kurukavak (Hamduna) köyünde bir kız kaçırılmıştı. Burası yezidî köylülerin bulunduğu bir köydür.

Jandarma, kaçırılan kızı bulup getirmiş ve babasına iade etmiş. Fakat Şeyh Hamzullah Aydın, kendi özel güvenlik kuvvetleriyle köye gidip, köylüleri ölümle tehdit ederek kızı zorla almış ve Batman'daki evine götürmüştür.

Köylüler kendisini şikâyet etmişler. Bu yüzden bu yezidî köylüler ne değirmene, ne kazaya hiç bir yere gidemiyorlar. Gittikleri yerde işleri görülmüyor ve hakarete maruz kalıyorlar. Şeyh Hamzullah Aydın'ın akrabası olan Şeyh Cevat Sevgili'nin (Köyağası, MSP'li. Üç karısı var.) özel komandoları mavzerleri ile üç-dört gece köyü ateş çemberine almışlar.

Ağalar, yezidî kardeşlerimize işkence ediyorlar, malına, canına hayasızca göz dikiyorlar. Karılarını ve kızlarını zorla kaçırıyorlar. Bütün bunlar yobazların doğal hakkı mıdır?

Ağalar, yobazlar şunu iyi bilsinler. Yaptıkları canilikleri, namussuzluk ve hayasızlıklarının hesabını halk onlardan soracaktır. Ve halk onları sanık sandalyesine oturtacak, aşla affetmeyecektir.

Ö. Tuku
Siirt

FABRİKADAN KÖYDEN

● İDGB ÜYELERİNE İŞKENCE YAPILDI

İDGB'nin düzenlediği «Bağımsızlık Gecesi» için duvarlara yazı yazan Aydın Özdemir ve Alihan Süslü emniyette cop ve zincirle dövülmüşlerdir. Aydın Özdemir, başındaki yarık, sırtındaki çürük izleri ve dizindeki sıyrık nedeniyle 5 gün rapor almıştır. Alihan Süslü ise isteğine rağmen muayene edilmemiştir.

● ADANA YÖKD SOSYAL-FAŞİST SALDIRGANLARA KARŞI BİLDİRİ YAYINLADI

Adana Yüksek Öğrenim Kültür Derneği TSİP'in saldırısıyla ilgili bir bildiri yayınladı. Bildiride şöyle denmektedir:

«Derneğimiz son olarak TSİP'li bir yönetim kurulu üyesinin hat safhaya varan disiplinsizliğinden ötürü yönetim kurulu üyeliğinden ihraç etmiştir. Son mevzilerini de kaybeden TSİP, derneğe zorla hakim olma yolunu seçmiş ve ihraç olayının akabinde derneği basmıştır. O anda dernekte nöbetçi olan yönetim kurulu üyesi bir arkadaşımız dövülmüş, derneğin karar defterleri ve anahtarları alınmıştır.»

● KÜRECİK'TE BİR KÖYLÜ GENÇ JANDARMA DAYAĞINDAN ÖLDÜ

Malatya'nın Kürecik nahiyesinin Kasımuşağı köyünden bir genç 26 Temmuz günü «telefon tellerini kesti» iddiasıyla jandarma karakoluna götürülmüş ve dövülerek öldürülmüştür. Bu cinayet ... bir yerde açıklanmamış ve örtbas edilmiştir. Bu olayı Kürecik halkı nefretle karşılıyor ve MC Hükümetini protesto ediyor.

● KÖYLÜLER ÜZERİNDEKİ JANDARMA DAYAĞI DEVAM EDİYOR

Viranşehir'e bağlı Sabo köyünde Mehmet Tanrıtanrı bir süre önce köy meydanında Tunçbilek jandarma komutanı tarafından meydan dayağına çekilmiştir. Beş görgü tanığı ile ilgili yerlere şikâyet eden Mehmet Tanrıanahtarı ve beş köylü Merkez Komutanlığına çağrılıp dayak atılmış ve zorla ifadeleri alınmıştır. Köylüler hayatlarının güvenlik altına alınmasını ve jandarma dayağına son verilmesini istemişlerdir.

● PATRONUN ADAMI İNŞAAT İŞÇİLERİNE ATEŞ AÇTI

Ben, Metin Saraçoğlu adlı bir müteahhitin yaptırdığı Ankara-Eskişehir yolu üzerindeki kooperatif evleri inşaatında çalışan bir işçiyim.

Bizler patrona yevmiyelerimizi 60 liradan 70 liraya çıkarmasını, sendika haklarımızın verilmesini ve sigorta hakkımızın tanınmasını, aksi halde işten çıkacağımızı söyledik. Üç gün beklediğimiz halde yevmiyelerimizi artırmadılar. Bunun üzerine biz de işten çıkacağımızı, biriken yevmiyelerimizi ... melerini söyledik. Vere... lerini söylediler vermediler.

Biz de buna karşı çıktık. Devrimci marşlar söyleyerek şantiyenin önünde toplandık. Bunun üzerine patron köpeği Osman Tutar adlı kalfa av tüfeği ile üzerimize ateş açtı. İkisi ağır olmak üzere 12 işçi arkadaşımız yaralandı. Patronlar silâhları saklayıp 3 saat sonra jandarmayı getirdiler. Jandarma karakolda patron köpeklerine çay kahve ikram etti, bizlere ise «iyi ki geldiniz, soyulacak patates, soğan vardı» dediler. İşte bu düzen patronların, ağaların zulüm düzenidir.

MALATYA'DA FAŞİST SALDIRI

Temmuz ayı başlarında «Bağımsız Türkiye» ve «Kahrolsun Faşizm» yazılı afişleri asan bir devrimci, polis tarafından kurşunlandı.

28 Temmuz günü faşist sloganları silip, yerine devrimci sloganlar yazan devrimcilere polis yine ateş açtı. Devrimcilere polis ve MHP'li faşistler tarafından işkence yapıldı. Bir devrimcinin üzerindeki 700 lira gaspedildi.

Bütün bunlar, polis-faşist işbirliğini açıkça göstermektedir.

Kahrolsun İşkenceciler!

● HALİÇ HALK BİRLİĞİNE DİNAMİT ATILDI

7 Ağustos gece yarısı Alibeyköy'deki Haliç Halk Birliğine kimliği bilinemeyen kişilerce dinamit atılmıştır. Kimsenin içerde bulunmaması dolayısıyla sadece binayı ve bütün eşyaları tahrip eden patlayıcı maddeyi atan faşistler kaçmışlardır. Saldırıya tepki gösteren halk, dernek binası önünde toplanarak olayın faillerinin yakalanmasını istemiştir.

● HALKIN SESİ SATAN DEVRİMCİLERE BASKI

5 Ağustos Salı günü Gıslaved fabrikası önünde HALKIN SESİ dergisini satan devrimcilerden beşi faşistlerle işbirliği yapan polis tarafından karakola götürüldü. «40 milyon Amerika'yı istiyor, siz ne diye bağımsızlık istiyorsunuz» diyen polisler Amerikan uşaklıklarını gösterdiler. Devrimciler karakolda dövüldü ve üzerinde para olanların ...

... zorla gasbedildi. Buna karşı çıkan bir devrimci 3 ... dışarı çıkartılıp dövüldü ve dişi kırıldı. 1. Şubeye götürülen devrimcilere orada da küfür ve hakaret edildi.

● İŞÇİ MÜCADELELERİ DEVAM EDİYOR

● Maden-İş sendikası Bursa'da Tofaş (Murat), Oyak (Renault) ile Mako ve Türk Robert Bosch işyerlerinde ücret zammı ve çeşitli sosyal haklar elde etmek için grev kararı almıştır. İşveren sendikası bunun üzerine lokavt ilân etmiştir.

● Vatan Plastik Fabrikası işçileri işten atılan iki arkadaşlarının tekrar işe alınması için direnişe başlamışlardır.

● İstanbul Hilton Otelinde çalışan işçiler sendika değiştirdikleri için toplu sözleşmeyle kazandıkları haklarının verilmemesi üzerine 5 Ağustostan itibaren direnişe geçmişlerdir.

● Sungurlar Genel Makine Sanayii A.Ş. işyerinde çalışan 200 işçi işten atılan üç arkadaşlarının işe alınması için direnişe geçmişlerdir.

● Bigadiç ve İvrindi yörelerindeki Şayakçı Madencilik Limited Şirketi patronu 80 kadar işçiyi işten çıkarmıştır. Bunun üzerine işçiler direnişe geçmişlerdir. İşçiler ocağa giden köy yolunu tutmuşlar ve dışardan işçi gelmesini önlemişlerdir. 3 Ağustos 1975 günü 300 işçi, köylü ve genç yürüyüş yapmışlardır.

Yürüyüş sırasında şu sloganlar atılmıştır:

«Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun Faşistler», «İş, Toprak, Hürriyet, Faşizme Nihayet».

● ALMANYA'DA TROÇKİSTLER POLİSLE İŞBİRLİĞİ YAPTILAR

5.5.1974'de Türk İşçi Cemiyeti Genel Kongresinde Neşet Danış isminde bir işçi arkadaşımız Türk Konsolosu ve Ateşeliğinin adamları tarafından öldürülmüştü. İşçi Cemiyetinin durumu ise mahkemede kalmıştı.

13.7.1975 tarihinde Cemiyet tekrar kongreye gitti. Fakat Troçkistler bu kongrede bir çok oyunlar çevirdiler. Onlar, Almanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonunun 11. Genel Kongresi'nde ajan olarak yakalanan Mesut Sipahi ile anlaşarak kongrenin korunması için 60 tane polis çağırdılar. Devrimci işçiler buna itiraz ettiler ve polisin patronların ve gericilerin koruyucusu olduğunu, polis nezaretinde kongreye gitmeyeceklerini belirttiler. Devrimci işçiler, Troçkistleri ajanlarla ve polislerle işbirliği yaptıkları için şiddetle eleştirdiler. Troçkistler ise polisin gelmesinin doğru olduğunu söylediler. İşçiler ise, biz polise değil kendi gücümüze güveniyoruz demişlerdir.

İşte işçi köylü arkadaşlar, Troçkistler neler yapıyorlar hepimiz görüyoruz.

Kahrolsun emperyalizm!

Kahrolsun sosyal-emperyalizm!

Kahrolsun faşizm!

Kahrolsun işçi sınıfını bölen Troçkistler ve revizyonistler!

Yaşasın işçi-köylünün devrimci çelikten birliği!

Hamburg'dan bir grup devrimci işçi

FRANSA'DAKİ GREVCİ SELLİER İŞÇİLERİNDEN SALMANIPAK KÖYLÜLERİNE

10 Haziran tarihli HALKIN SESİ Gazetesinde okuduk. Pazarcık Salmanıpak topraksız köylülerinin mücadele ettiklerini anlayınca bizler de aynı mücadelede olduğumuzu bildik. Hakim sınıflar, kendi menfaatlerini korumak için komando, polis ve jandarmayı kuduz köpek gibi daima fakir halkımızın üzerine saldırtmaktadırlar. Hakim sınıflar iyi bilsinler, bu mücadeleyi durdurmaya hiç bir kuvvet kafi gelmeyecek. Ağa ve patronların saltanatına son verme zamanı gelmiştir.

Birleşelim işçi, emekçi arkadaşlar! Zaten faşistler kartopu olmuştur, emekçiler güneş olup onları eritecektir. Tarihin kuruluşundan beri devamlı emekçileri ezmektedirler. Biz emekçiler de bu baskıya son vermek için birleşelim.

Yaşasın Salmanıpak köylülerinin mücadelesi!

Yaşasın Paris'deki Sellier işçilerinin mücadelesi!

KUYUCAK HALKEVİ DEVRİMCİLERİN ELİNDE

Kuyucak ve çevresindeki ilerici demokrat ve yurtseverler Kuyucak Halkevini faşistlerden temizlemiş ve çalışmaya başlamışlardır. Yapılan Genel Kurula 100'e yakın ilerici ve devrimci katılmış, faşistler selâmeti kaçmakta bulmuşlardır.

EGE HAVA SAHASI ANLAŞMASI DOSTLUK YOLUNDA İLK ADIM OLMALI

Türkiye ve Yunanistan arasında Ege hava sahası konusunda yapılan görüşmelerin ilk ürünü alınmıştır. 22-24 Temmuz arasında Atina'da yapılan görüşmelerden sonra yayınlanan ortak basın bildirisinde önemli konularda anlaşmaya varıldığı açıklanmıştır.

Biz, bu anlaşmayı mutlaka devam etmesi gereken bir ilk adım olarak karşılıyoruz. Türkiye ve Yunanistan, iki süper devletin hegemonya çatışmasına âlet olmamalıdırlar. Bu sebeple biz, Türkiye ve Yunanistan arasındaki dostluğa önem veriyoruz. Ve iki süper devletin çevirdikleri dolapları ve kışkırtmaları ile yaratılan düşmanlığın mutlaka giderilmesi gerektiği inancındayız. Her iki ülke de iki süper devletin tahakküm ve tehdidi altındadır. Bu sebeple Türkiye ve Yunanistan, aralarındaki ihtilâfları barışçı görüşmelerle çözmeli ve iki süper devlete karşı ortak mücadele etmelidir.

Yunanistan ve Türkiye birbirinin düşmanı değildir.

•Bu iki ülkenin ortak düşmanları ABD emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleridir.

KAMBOÇYA HALKI KENDİ GÜCÜNE GÜVENEREK MUCİZELER YARATIYOR

Kore devriminin ustaları, Partimiz ve halkımızdır ve Kore devriminin zaferi için belirleyici etken, kendi gücümüzdür. Açıkça görülüyor ki, başkalarına dayanarak devrim yapamayız, başkaları da bizim yerimize Kore devrimini gerçekleştiremez. Bir devrimde uluslararası destek ve dayanışma önemlidir, ama bir devrimin ilerlemesinde ve zafere ulaşmasında en önemli etken, bizlerin, ustaların çabaları ve mücadelesidir.

KİM İL SUNG

(Kore Devrimi Üzerine, Teori Yayınları, S. 106)

TSİP revizyonistleri «kendı gucüne güvenme» ilkesine sahtekârca saldırmaya devam ediyorlar. İlk önce kendi gücüne güvenme ilkesinin enternasyonalizme aykırı olduğunu öne süren revizyonistler şimdi çarkederek, «her halk öncelikle kendi gücüne güvenecektir,... fakat maoculuğun bundan kastettiği, şey, her ülkenin birbirinden tecrit olmasıdır...» diye tahrifata girişiyorlar. (Kitle, sayı 69, s. 7) Revizyonistler, bu sözlerden az önce, kendilerinin «enternasyonalizm» den ne anladıklarını şöyle ortaya koyuyorlar: «Üçüncü Dünya Ülkeleri tek başlarına ne yapabilirler?... Sosyalizm ulusal sınırları çoktan aşmıştır. Sosyalist ülkelerin tek tek gelişmesi söz konusu değildir... üçüncü dünya ülkeleri... mevcut yapılarıyla emek üretkenliği, teknik ve bilimsel imkânlar, yatırım birikimleri vb. açılarından çağın gereklerine uyamazlar. Bunları onlara ancak sosyalist sistem sağlayabilir.» (Aynı yerde)

Bu, halkların kendi güçleriyle her zorluğun üstesinden gelebileceğini reddeden ve ülkelerin ancak dış yardımla kalkınabileceğini savunan emperyalist iktisat teorilerinin aynısıdır. Bu Sovyet yeni-sömürgeciliğinin teorisidir.

Bu sayımızda, TSİP revizyonistlerinin hor gördüğü halklardan birinin, kahraman Kamboçya halkının «kendi gücüne güven» ilkesini nasıl uyguladığını anlatan bir röportajın bazı bölümlerini sunuyoruz. Röportaj, Pnom Pen'in kurtuluşundan az önce Kamboçya kurtarılmış bölgelerine davet edilen Çin gazetecileri tarafından hazırlanmıştır.

Kamboçya'da kaldığımız süre içinde, Kamboçya halkının kendi gücüne güvenmek ve çetin bir şekilde mücadele etmek şeklindeki devrimci ruhuna hayran kaldık. Bu ruh, gerek savaş meydanlarında kazanılan her zafere, gerekse yurtsever halkın ve ordunun geri bölgelerde üretim ve inşa çalışmalarında elde ettiği her başarıya damgasını vurmustur. (...)

Mekong kıyılarını terkedip bir köye geldik. Yirmi yaşlarında genç bir köylü, bizi küçük «cephaneliğini» göstermek için bir kulübeye sokuyor. Bu genç «zanaatkâr», bir mayın yapım uzmanıdır. Bize tek tek «eserlerini» gösteriyor ve özelliklerini anlatıyor: «uçan» mayınlar, «pnömatik» mayınlar, Kamboçya Millî Birleşik Cephesinin bütün kademelerinin yönetimi altında geniş ölçüde halka mal edilen bir tecrübe olan yerli cephanelikler (silâh imalât ve onarım atelyeleri) bütün kurtarılmış bölgelerde faaliyet gösteriyor. Savaşın ihtiyaçlarına cevap vermek için, kendi gücüne güvenmek ve elde ne varsa onunla çalışmaya koyulmak, daha sonra teknik düzeyi adım adım yükseltip teçhizatı mükemmelleştirmek gerekiyor. Bütün atelyelerin ortak özelliği budur.

Meyva ağaçlarının gölgesindeki bir avluya geliyoruz. Makinaların uğultusu işitiliyor. Gürültüler köylü kulübelerine benzeyen iki çardaktan geliyor. Ülkenin doğu bölgesindeki bir atelye ile karşı karşıyayız. Atelyenin bütün teçhizatı, küçük bir elektrik jeneratöründen, sekiz küçük otomatik tornadan ve kol kuvvetiyle çalışan dört tornadan oluşuyor. Ama bu atelyede, havan topları ve obüsler tamir ediliyor, hattâ geri tepmesiz toplar ve roket-atarlar yapılıyor. Mahallî bir yetkili bize, atelyenin 1972'de kurulmasından bu yana bütün personelinin köylüler olduğunu söylüyor. Bir tek tecrübeli işçi yok içlerinde.

«Nasıl yaptınız bu işi?»

«İlk önce bazılarına sonra diğerlerine öğreterek. Daha usta olanlar daha acemi olanlara yardım ettiler

Yanımızdaki Kamboçya Millî Birleşik Cephe temsilcisi, yenileştirilmiş toplardan ve tamir halinde olanlardan söz ederek şöyle diyor:

«Daha önce bu silâhlar hakkında hiç bir şey bilmiyorduk. Ama devrim yaptıkça, daha yetenekli hale geliyoruz.»

«Gerçek bu. Devrimci savaş, halkı daha zeki ve daha becerikli yapıyor. Mücadele içinde ortaya çıkan her çeşit güçlüğün, kendi gücüne güvenerek altedilmesi gerekiyor. Yeni hünerler kazanmak ve bunlarda ustalaşmak gerekiyor.

Mart sonunda, Pnom Pen cephesinin çok yakınında, barut kokularının duyulduğu bir sahra hastanesini ziyaret ettik. Hastanenin başında, ülkenin ünlü pratisyen hekimlerinden biri ve Kamboçya Kraliyet Millî Birlik Hükümetinin Halk Sağlığı Bakanı olan Tiyun Tiyeun bulunuyordu. Bütün ekibi, cesaret ve fedakârlıkla çalışıyordu. Şartlar son derece ağırdı: Düşman bombardımanı, ilâç sıkıntısı, sıhhî teçhizat ve malzeme yokluğu. Gazlı bez yok. Ne yapalım pansuman olarak, dezenfekte edilmiş cibinlik bezlerini ve mendilleri kullanırız. Hidrofil pamuğun yerine ise muz yaprakları. Bitkisel reçineye batırılmış kâğıtlar, alçı malzemesi oluyor. Yaralar, dezenfekte edilmiş balık oltalarıyla dikiliyor. İlâç mı yok? Yaparız. Daha şimdiden 70 cins ilâç yapıyoruz zaten. Ve hastane, bütün günlük çalışmalarının yanısıra, 1972'den bu yana kardeş birimler için 50'yi aşkın pratisyen hekim yetiştirmiş bulunuyor.

Savaş meydanlarında sayısız güçlük var, ama kendi gücüne güvenme ruhu sayesinde, her şeyin üstesinden geliniyor ve geri bölgelerde de üretimin geliştirilmesi ve halka düzenli hayat şartlarının sağlanması mümkün oluyor.

Son yıllarda, yağmurdan sonra biten otlar gibi, her yerde küçük atelyeler meydana çıkmış. Örneğin bambudan kâğıt, şeker kamışından şeker, şekerli palmiyelerden şeker, mahalli olarak yetiştirilen kauçuktan askerlere ayakkabı, Hindistan cevizi yağından sabun yapılıyor.

OKUYUCU MEKTUPLARI

KENDİ GÜCÜNE GÜVENME İLKESİ LENİNİST BİR İLKEDİR

Revizyonistler «kendi gücüne dayanmak» ilkesine karşı çıktılar. Çünkü onlar, Türkiye halkına değil, Sovyet sosyal-emperyalistlerine güvenmektedirler. Bu ilkeyi karalamanın özünde Brejnev'e (yeni Hitler'e) hizmet etmek vardır.

Eğer bir ülkenin kalkınması diğer ülkelerin kredilerine bağlıysa, o ülkenin bağımsızlığından sözedilemez. Mutlaka kendi gücümüze dayanmalıyız. Ancak o zaman, haklı olan bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi tüm dünya halklarının ve sosyalizmi inşa eden ülkelerin her türlü desteğini kazanacaktır. Kamboçya ve Vietnam örnekleri bunu kanıtladı. Yalnız ve yalnız işbirlikçiler umutlarını dış ülkelerin «yardım» ve «bağışlarına» bağlarlar. Lon Nol, MC faşistleri ve revizyonist sosyal-faşistler gibi.

TSİP'li, TİP'li revizyonist ağaların tahakkümündeki genç yurtsever arkadaşlar! Bu partilerin siyasetleri sosyal-emperyalizme hizmet ediyor. Halkımız işbirlikçi MC'yi nasıl lanetliyorsa, sizin yöneticilerinizi de aynen lanetleyecektir. Mensup bulunduğumuz partinin revizyonist siyasetini gözden geçirin, proleter devrimci arkadaşlarla tartışın. Emperyalizme ve sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele veren devrimcilerin ve yurtseverlerin saflarına katılın.

Emekçi halkımızın devrimci gücüne inanalım. İki süper devlete karşı Üçüncü Dünya ülkeleriyle birleşelim.

M. Ş. Özyurt
İstanbul

REVİZYONİSTLER BÜYÜK DEVLETLERE DALKAVUKLUK PEŞİNDE

TSİP. revizyonistleri «kendi gücüne güven» ilkesini tahrif etmektedirler. Revizyonistler halka güvenmediklerini, «devrimin» dışardan ithal edileceğini söylemekte ve Sovyet revizyonistlerine dalkavukluk yapmaktadırlar.

Kendi gücüne güvenmek dogmatizme, revizyonizme ve «devrimin dışardan ithal edileceği» masallarına karşı çıkmak ve gerçekleri savunmak demektir. Marksizm-Leninizmin, uluslararası devrimci hareketin deneylerinin kendi ülkemizin şartlarına yaratıcı bir şekilde uygulaması da kendi güçlerimize güvenmeyi gerektirir.

Revizyonistlerin göstermeye çalıştığı gibi kendi gücüne güvenmek, dünya halklarıyla dayanışmayı yok edip içine kapanmak değil, tam tersine iki süper devlete karşı dünya halklarıyla birleşmek demektir. Revizyonistler ise büyük devlet dalkavukluğu yapıyorlar. Halkımızın olan her şeyi küçümsüyor ve inkâr ediyorlar.

Biz devrimciler, hiç bir şekilde ülkeler ve halklar arasında yardımlaşmaya karşı değiliz. Bizim karşı olduğumuz şey, iki süper devletin «işbirliği» adı altında başka ülkeler üzerinde hegemonya kurmalarıdır işte TSİP revizyonistlerinin anlamak istemedikleri de budur.

Divriği
F.P